

บทนำ

มีคนเคยบอกว่าเราพบกัน เพื่อที่จะจากกันสักวัน...แต่ไม่รู้วันไหน

๐๘:๓๐ น.

“วันสุข วันนี้เป็นเด็กดีนะคะ มะม๊าจะมารับตอนเย็น” เสียงหวานดังมาจากหญิงสาวรูปร่างผอมสูงที่กำลังบอกลาคนตัวเล็กซึ่งตอนนี้อยู่ในอ้อมกอดของคุณครู

เด็กหญิงตัวเล็กแก้มแดงดูจ๋มจ๋า ผิวขาวละเอียดไม่เห็นแม้แต่รูขุมขน ผมยาวประบ่าถักเปียสองข้างเป็นทรงผมที่มะม๊าของเธอชอบเรียกตามชื่อตัวละครจากละครโทรทัศน์ชื่อดังในอดีตว่า ‘พจมาน’ แต่ตอนนี้ใบหน้าของคนตัวเล็กกลับอวบไปด้วยน้ำตา มุมปากทั้งสองข้างคว่ำลงอย่างเห็นได้ชัด วันนี้เธอมาโรงเรียนเป็นวันที่สี่แล้ว แต่กลับร้องไห้หนักขึ้นทุกวัน

“ฮือๆ มะม๊า วันสุขอยากอยู่กับมะม๊า วันสุขอยากไปกับมะม๊า”

คนตัวเล็กส่งเสียงวิงวอนอย่างน่าสงสารจนคนเป็นแม่แทบจะใจอ่อน แต่เธอไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ วันนี้เธอมีงานสำคัญต้องทำ

หญิงสาวโน้มตัวลงไปหาลูกน้อยสุดที่รักอีกครั้งพร้อมกับโอบกอดเอาไว้ เกือบสี่ปีแล้วที่เธอกับลูกอยู่กันสองคนตามลำพัง เธอไปไหน ลูกไปด้วย

การที่ลูกต้องเข้าโรงเรียนแบบนี้เธอก็ใจหายไม่น้อย แต่มันถึงเวลาอันสมควรที่ลูกของเธอจะได้รับการศึกษาเหมือนเด็กทั่วไป แล้วเธอก็จะได้ทำงานเต็มที่ด้วย

ความผูกพันของเธอกับลูกเป็นเหมือนโซ่ที่รัดแน่นขึ้นเรื่อยๆ ว่าเธอโหดตรงแล้วว่าหากไม่ปล่อยลูกไปเรียนเสียตั้งแต่ตอนนี้ ต่อไปจะยิ่งลำบาก ถ้าลูกเธอเข้าสังคมไม่ได้ หญิงสาวจึงต้องกัดฟันส่งลูกไปโรงเรียน แม้ว่าทุกครั้งที่มาส่งต้องเจอภาพทรมานจิตใจแค่ไหน

“วันสุขจำ มะม้ายักรักหนูนะ แต่หนูต้องไปโรงเรียน ส่วนมะม้ายักรักก็ต้องไปทำงานโซ่มัย” คนเป็นแม่จับมือทั้งสองข้างของเด็กน้อยไว้พร้อมกับสบตาและบอกเหตุผลที่ต้องจากกันครั้งนี้

ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทั้งสองคุยกันเรื่องนี้ หญิงสาวพร่ำบอกเหตุผลที่ต้องไปโรงเรียนให้ลูกฟังทุกวัน ไม่ว่าจะตอนกินข้าว ตอนก่อนออกจากบ้าน หรือแม้แต่ตอนอยู่ในรถ ซึ่งเด็กหญิงก็พยักหน้ารับคำบอกว่าเข้าใจทุกครั้ง แต่เมื่อถึงหน้าโรงเรียนเท่านั้นละ แม่หนูน้อยก็ทำอย่างกับไม่เคยคุยเรื่องนี้กันมาก่อน

“วันสุขคิดถึงมะม้ายั ฮือๆๆๆ”

ท่าทางสะอื้นไห้ของเด็กน้อยช่างน่าหดหู่ยิ่งนัก แม้แต่ครูยังต้องเบือนหน้าหนี แล้วใจคนเป็นแม่เล่าจะไปเหลืออะไร

น้ำตาของคนเป็นแม่เกือบจะร่วงอีกครั้งเมื่อเห็นลูกร้องไห้ใจจะขาด แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องใจแข็ง วันนี้เธอรับงานไปแล้ว ถ้าเธอเสียนาน คนลำบากก็คือเธอกับลูกนั่นละ

“มะม้ายัไปทำงานแค่นี้แป็บเดียวนะคะ ตอนเย็นมะม้ายัจะรีบมารับเลย”

“ฮือๆ มะม้ายัต้องรีบมานะ ฮือๆ” ดวงตากกลมโตของเด็กน้อยจ้องมองแม่ของเธออย่างมีความหวัง แต่ก็ไม่สามารถถลันสะอื้นได้

“มะม้ายัจะรีบมานะจ๊ะ วันสุขตั้งใจเรียนเลยนะ”

มีน้อยๆ ยกขึ้นปาดน้ำตาซ้มาแล้วซ้เล่า พร้อมกับพยายามกลั้น

สะอื้นเพื่อไช้ความเก่งให้ผู้เป็นแม่ดูก่อนไปทำงาน

“วันสุข ฮึก...จะตั้งใจเรียน มะม่าสัญญาว่าจะมารับไ้ไ้”

หญิงสาวจำใจต้องปล่อยมือจากเด็กน้อยพร้อมกับส่งตัวกลับให้
คุณครู ก่อนที่เธอจะโบกมือลาและบอกว่า

“จ๊ะ มะม่าสัญญา”

๑

ในร่าง...นั้นใคร

Wanjun's talk

ไม่เคยคิดเลยว่าการส่งลูกไปโรงเรียนจะเป็นเรื่องยากขนาดนี้ ใครจะไปคิดว่าวันสุขจะครมมน้ำตาแตกยิ่งกว่าดาราดึกที่กำลังออนแอร์อยู่ในทีวีตอนนี้ด้วยซ้ำ การได้เห็นป้ายโรงเรียนของวันสุขนั้นเหมือนเป็นการเปิดทำเนียบก้นน้ำตาของเธอ น้ำตาสั่งได้ อินเนอร์มาเต็ม เทกเดียวผ่าน

จะว่าไปฉันก็จำไม่ได้แล้วว่าช่วงแรกthatไปโรงเรียนนั้นแม่พาฉันไปในสภาพไหน ร้องให้ขี่มูโกโปงแบบนี้หรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ สงสัยต้องโทร. ไปถามคุณยายนวล ยายของวันสุขอีกที...แม่ของนั่นเอง

ช่วงที่วันสุขเกิดฉันไปอยู่กับแม่ได้พักหนึ่งก่อนจะย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ จะว่าไปก็เกือบสี่ปีแล้วที่พวกเราย้ายมา ส่วนพ่อกับแม่ของฉันอาศัยอยู่บนเขาสูง ทำนบออกอากาศใช้ชีวิตอย่างสงบ ปลูกผักเลี้ยงไก่กั้นตามประสาตายาย และเราทั้งหมดก็เห็นตรงกันว่าวันสุขควรได้มาเจออะไรที่มันเจริญในเมืองหลวงแห่งนี้

ก็ไม่รู้คิดถูกหรือผิด...

อย่างที่บอกว่าคุณกับวันสุขอยู่กันสองคนมาโดยตลอด ส่วนพ่อของวันสุขก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกันเท่าไร เรื่องมันเกิดมาหลายปีและฉันก็ไม่ได้คิดจิตใจอะไร เราสองคนก็แค่คนเมาที่ไม่รู้จักกัน พอเกิดเรื่องขึ้นมา ฉันก็ไม่ได้อยากจะผูกมัดตัวเองไว้กับใคร และเลือกที่จะเก็บลูกไว้ เราตกลงกันทั้งสองฝ่ายว่าเราจะไม่อยู่ด้วยกันและฉันไม่ต้องการการรับผิดชอบใดๆ แต่เขาก็ยังใจดีนะ ส่งเงินมาให้ลูกทุกเดือน

ฉันไม่เคยสอนให้วันสุขเกลียดพ่อ วันสุขรู้จักหน้าพ่อของเธอ พวกเขาเจอกันทุกเดือน...วันที่เขาเอาเงินมาให้

แม้ว่าวันสุขจะไม่ได้อยู่กับพ่อ แต่ความน่าประหลาดใจก็เกิดขึ้น เพราะปกติวันสุขจะไม่ยอมให้ใครอุ้มนอกจากฉัน พี่เลี้ยงคนเก่าของเธอและ...พี่เอย พ่อเธอนะ หรือว่ามันเป็นสายสัมพันธ์ทางสายเลือดกันนะ และนั่นทำให้การไปโรงเรียนยากลำบากขึ้นไปอีก กว่าเธอจะยอมให้คุณครูอุ้มก็ร้องไห้จนเหนื่อย

จะเรียกว่าเรื่องนี้เป็นความผิดพลาดในชีวิตฉันก็ได้ เพราะตั้งแต่รู้ว่าวันสุขมาอยู่ในห้อง ทุกๆ วันของฉันก็คือวันที่มีความสุข และนั่นเป็นสาเหตุที่ฉันตั้งชื่อนี้ให้เธอ

ฉันเลือกที่จะบอกพ่อกับแม่ว่าฉันไม่รู้ใครเป็นพ่อของลูก ฉันยอมโดนตำหนิแค่ครั้งเดียวแล้วก็จบ เพราะหลังจากนั้นพ่อกับแม่ก็ไม่ถามเรื่องนี้อีก ยิ่งพอเห็นหน้าวันสุขพวกท่านก็หลงหลอนจนลืมทุกอย่างไป มันอาจจะไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาที่ดีเท่าไร แต่ฉันคิดว่ามันเป็นทางเลือกที่เหมาะสมกับฉันที่สุดแล้ว

ฉันเลื่อนรถออกมาจากหน้าโรงเรียนเล็กน้อยพอให้ยังมองเข้าไปเห็นดูเหมือนตอนนั้นวันสุขจะหยุดร้องไห้และเข้าไปในห้องเรียนแล้ว ฉันจึงสบายใจมากพอที่จะขับรถออกมาได้

รถญี่ปุ่นสีแดงมือห้าคันนี้อยู่กับฉันมาตั้งแต่วันสุขอายุได้สามเดือน แม้ว่าจาะซ่อมบ่อยหน่อย แต่ก็ดีกว่าการที่ต้องพาวันสุขขึ้นรถเมล์เบียดเสียดกับผู้คนที่รื้อยพัน การเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวที่ต้องหอบลูกไปไหนมาไหน

ด้วยมันก็พอไหวนะ ไม่ได้ลำบากสำหรับฉัน แต่สำหรับทารกตัวน้อยที่แสนบอบบาง ให้มาไหนรถเมลล์บ่อยๆ ก็น่าสงสาร วันสุขเคยติดหัวตจากคนในรถด้วย และนั่นทำให้ฉันต้องกัดฟันถอนเงินเก็บออกมาซื้อรถส่วนตัว

ฉันรับงานฟรีแลนซ์ ถ่ายแบบบ้าง พิธีกรอีเวนต์บ้าง หรือบางทีก็เป็นพิธีกรภาคสนามของรายการต่างๆ อย่างเช่นวันนี้ การทำงานฟรีแลนซ์ดูเหมือนจะมีอิสระ แต่จริงๆ แล้วต้องใช้ความรับผิดชอบสูงมาก เพราะถ้าพลาดหนึ่งงานจะเสียชื่อ และทำให้มีผลต่อการรับงานในครั้งต่อไป ชื่อเสียงมันสร้างยาก และเรื่องเสียๆ ก็มักจะแพร่กระจายได้ไว

วันนี้ฉันรับงานพิธีกรภาคสนามของรายการเกี่ยวกับอาหาร สถานที่จึงเป็นตลาดนัดและอยู่ใกล้จากโรงเรียนของวันสุขพอสมควร จากโรงเรียนมาถึงที่นี่ใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงรวมเวลารถติดแล้ว โชคดีที่เวลานัดคือตอนเที่ยง ทำให้ฉันมาถึงก่อนเวลาค่อนข้างนาน

“เดี๋ยวบริพกันเลยนะจ๊ะวันจันทร์” เสียงพี่พลอย ผู้จัด หรือพูดง่ายๆ นายจ้างฉันนั่นเอง

“ได้ค่ะ”

ที่งานครั้งนี้เราทำงานร่วมกันมาหลายครั้งแล้ว สมัยวันสุขยังเด็กฉันต้องพาเธอไปไหนมาไหนด้วยทุกที่รวมทั้งที่ทำงาน ช่วงที่ยังเล็กมากๆ สบายหน่อย เอาใส่รถเข็นนอนหลับปุ๋ย แต่พอโตขึ้นมาหน่อยก็ต้องเลือกรับงานที่ไม่ยาวนานมาก บางครั้งก็ต้องจ้างพี่เลี้ยงมาอยู่เป็นเพื่อน น่าเสียดายที่พี่เลี้ยงของวันสุขลาออกไปแต่งงานเมื่อเดือนก่อน การจะหาพี่เลี้ยงที่ไวใจได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ช่วงที่คลอดวันสุขออกมาหนึ่งปีแรกฉันไม่ได้ทำงาน อาศัยเงินพ่อแม่ และเงินที่พี่เอยเอามาให้ แต่ฉันก็มาคิดได้ว่าฉันจะพึ่งแต่คนอื่นไม่ได้ ฉันต้องหาอนาคตให้ตัวเองและวันสุข และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เราต้องไปไหนมาไหนด้วยกันแบบนั้น

การบริพงานผ่านไปอย่างราบรื่น หน้าทีของฉันคือเป็นพิธีกร แนะนำ

สถานที่ และสัมภาระแม่ค้าร้านที่เราเตรียมกันไว้ก่อนแล้ว งานครั้งนี้เป็นงานง่ายๆ แต่ความสำคัญคือได้ออกทีวี แน่แน่นอนว่าถ้าทำได้ดี มันจะดึงดูดงานต่อๆ ไปเข้ามาอีก

“เดี่ยวเริ่มเลยนะคะห้องจันทร์” ทีมงานตะโกนเรียกฉันที่กำลังนั่งท่องเที่ยวอยู่

“โอเคค่ะ”

อีก...

ทันทีที่ฉันลุกขึ้น ความรู้สึกปวดร้าวที่หน้าอกก็เข้ามาโจมตี ตามมาด้วยอาการแน่นหน้าอกอย่างบอกไม่ถูก ฉันพยายามสูดหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับหยัดกายขึ้น แม้จะรู้สึกเวียนเล็กน้อยแต่ก็ยังพอสู้ไหว จึงรีบลุกไปเข้ากล้อง

ฉันพยายามจิกยืมทั้งที่ยังรู้สึกอึดอัด ในหัวเริ่มมีเมฆๆ อาการหายใจไม่ออกนั้นเกิดขึ้นตามหลังอาการแน่นหน้าอกเมื่อครู่ ฉันรู้สึกหายใจลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ มือที่กำไมโครโฟนเริ่มสั่นเล็กน้อย

“วันจันทร์ ทำไมหน้าปากดูซีดๆ...จอย เต็มปากให้หน่อย” พี่ออฟผู้กำกับตะโกนบอกพี่จอยซึ่งเป็นช่างแต่งหน้า

แต่ก่อนที่พี่จอยจะวิ่งเข้ามา ทุกอย่างรอบกายฉันก็เริ่มดับมืดลง การหายใจช่างเป็นเรื่องยากลำบาก ไม่มีครั้งไหนเลยที่รู้สึกอึดอัดมากขนาดนี้ ความรู้สึกคลื่นไส้ถ้าโถมเข้ามา ทุกอย่างรอบตัวเหมือนจะโคลงเคลง ในหัวฉันตอนนี้คิดถึงแค่ความสุข ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

แล้วถ้าฉันจะเป็นอะไรไปจริงๆ...

วันสุข...อยู่ที่โรงเรียน

พี่เอย ไปรับลูกด้วย!

ผลัวะ!

ประตูขนาดใหญ่สีขาวเปิดออกพร้อมกับร่างของหญิงสาวที่ถูกเข็นมา

บนเตียง ทุกคนรอบตัวดูตื่นตระหนกว่าผู้ชาย แต่เธอคนนั้นกลับนอนนิ่งสนิท ไม่มีแม้แต่เสียงร้องใดๆ รวากับว่าเวลานี้เธอไม่รับรู้สิ่งรอบตัวใดๆ อีกแล้ว และเมื่อแพทย์ดมยาสลบให้เธอสลบลงหน้า ฉันก็ต้องอำปากค้างเมื่อพบว่าเธอคนนั้นคือผู้หญิงที่ฉันรู้จักดีที่สุด

“หญิงไทยยี่สิบเจ็ดปี หมดสติเมื่อห้านาทีที่แล้วค่ะ Vital sign แรก รับ BP 100/60 RR 18 Pulse 120 ค่ะ”

พยาบาลประจำรถฉุกเฉินกำลังรายงานประวัติกับผู้หญิงที่น่าจะเป็นหมอในห้องฉุกเฉินด้วยภาษาที่ฉันไม่ค่อยคุ้นเคยเท่าไรหรอก จำได้ว่าตลาดที่ถ่ายทำนั้นอยู่ติดกับโรงพยาบาล การเดินทางมาที่นี่จึงใช้เวลาไม่นานนัก

“แต่บีทีตอนนี้นัดไม่ได้แล้วค่ะ” ใครอีกคนตะโกนมาจากด้านหลังคุณหมอ

“มอนิเตอร์อีเคจีเลยค่ะ”

หมอผู้หญิงหน้าตาน่ารักตะโกนสั่งทีมพยาบาลในห้องฉุกเฉินด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ระหว่างนั้นเธอก็พยายามคลำที่ข้อมือฉัน ก่อนจะย้ายไปจับๆ คลำๆ บริเวณต้นคอ สายระโยงระยางถูกต่อเข้ากับร่างกายของฉันอย่างรวดเร็ว ก่อนจะปรากฏเส้นสีเขียววิ่งอยู่บนจอมอนิเตอร์ข้างเตียง ถ้าจากที่เคยดูซีรีส์หมอของเกาหลี นั้นน่าจะเป็นเครื่องตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจ

เสื้อของฉันถูกตัดผ่ากลางอย่างไม่ขึ้นดี เสื้อชั้นในถูกถอดออกไปโดยที่ฉันไม่สามารถทักท้วงอะไรได้ ไซ้แล้ว ฉันได้แต่ยืนมองร่างกายถูกกระทำอยู่ข้างๆ หมอโดยที่ไม่มีใคร...มองเห็น

“ไม่มีพัลส์แล้วค่ะ ซีพียูอาร์เลย”

ไม่ทันขาดคำพยาบาลสาวที่ยืนอยู่ข้างคุณหมอก็กระโดดขึ้นไปคร่อมเหนือร่างกายของฉัน ก่อนจะกดมือทั้งสองข้างลงบนหน้าอกฉันเป็นจังหวะเร็วๆ แรงกดนั้นทำให้น้ำอกของฉันยุบลงไปราวกับจะบวมสลาย สีหน้าของเธอมุ่งมั่น หยาดเหงื่อเริ่มผุดขึ้นมาบริเวณโหนก...เธอกำลังบีบหัวใจฉันอยู่

“ขอทวิบด้วยค่ะ” คุณหมอตะโกนอีกครั้ง

ไม่นานอนุภรณ์โลหะสีเงินวาวหน้าตาแปลกตา ก็ถูกนำมาง้างปากของ ฉันด้วยท่าทางหวาดเสียว ก่อนที่หมอจะยึดท่อพลาสติกขนาดเล็กลงไป ในคอฉัน แล้วต่อท่อนั้นเข้ากับอุปกรณ์อะไรสักอย่างที่มองดูคล้ายลูกโป่ง สีเขียวซึ่งฉันได้ยินใครสักคนเรียกว่า ‘แอมบู’

ไม่นานก็มีคนมายืนบีบเจ้าลูกโป่งสีเขียวๆ นั้น ทุกครั้งที่บีบจะมีเสียง ดังครีตๆ ฟังดูน่ากลัว ไม่อยากนึกสภาพเลยว่าตอนนี้ตัวฉันจะเจ็บแค่ไหน

ฉันไม่รู้ว่าฉันเฝ้ามองตัวเองถูกกู่ซึ่พมากี่นาทีแล้ว แต่สำหรับฉันมัน รู้สึกยาวนานมาก ฉันยังไม่อยากตาย ฉันยังอยากอยู่กับลูก วันสุขกำลังรอ ฉันอยู่ ฉันอยากจะร้องให้...แต่รู้อะไรไหม ตอนนั้นแม้แต่น้ำตาฉันยังไม่มีเลย

ฉันได้แต่สะอื้นออกมาเป็นเสียงที่ไม่มีใครได้ยิน วันสุขของแม่ แม่อยากกลับไปหาหนู ภาพของวันสุขที่ร้องไห้ปานจะขาดใจที่โรงเรียนย้อนกลับมาฉายซ้ำอีกครั้ง ตอนที่ฉันบอกลูกว่าแม่จะไปรับ มันทำให้ฉันรู้สึกจุกขึ้นมา ในอก

“เป็น PEA รั้นอะตรีนาลินทุกสามนะคะ” หมอสาวยังคงสั่งอย่างต่อเนื่อง สีหน้าเอาจริงเอาจังภายใต้หน้ากากอนามัยนั้นทำให้ฉันรู้สึกว่าเขา ดูเท่าเหมือนในหนังไม่มีผิด แต่ฉันคงจะรู้สึกดีกว่านี้ถ้าคนที่เธอช่วยอยู่ไม่ใช่ ตัวเอง

บีมหัวใจอยู่สักพัก พยาบาลคนนั้นก็หยุดบีมก่อนที่คุณหมอจะใช้ หูฟังฟังที่หน้าอกและคลำต้นคอของฉันอีกครั้ง แวบแรกฉันใจแป่วไปแล้ว นึกว่าหมอจะหยุดช่วย แต่ประโยคต่อมาก็ทำให้ฉันรอคอยอย่างมีความหวัง

“โซลบีมต่อเองคะ” พุดจบร่างเล็กของคุณหมอสาวก็ขยับขึ้นมา นั่ง คร่อมบนเตียงพร้อมทั้งลงมือกดหน้าอกเป็นจังหวะ

“คุณหมอ ช่วยฉันด้วยนะคะ ฉันยังไม่อยากตาย”

ฉันพยายามตะโกนข้างๆ หูคุณหมอสาวที่ตอนนี้กำลังขึ้นคร่อมบีม หัวใจฉันด้วยตัวเอง แต่ไม่ว่าจะตะโกนสุดเสียงแค่ไหนเธอก็ไม่ได้ยิน

“ไม่มีใครได้ยินคุณหรอก” เสียงของใครบางคนดังขึ้นด้านหลัง ฉัน

ขมวดคิ้วทันที ประโยคดังกล่าวเหมือนเขากำลังพูดกับฉัน

ฉันหันขวับกลับไปมองก็พบชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อยืดสีดำ และกางเกงยีนส์สีซีดพร้อมกับหมวกแก๊ปเทาๆ เขายืนพิงผนังพร้อมกับเอามือสองข้างล้วงกระเป๋าและเงยหน้าขึ้นมองฟ้า ฉันมองเขาอย่างฉงนสงสัย เขา ดูเหมือนคนปกติ แต่ที่ห้องฉุกเฉิน เขาไม่ให้ญาติคนไข้เข้านี้...หรือเขาเป็น หมอ

บางทีฉันอาจจะหูฟาด

“ผมพูดกับคุณนั่นแหละ” เสียงทุ้มดังขึ้นอีกครั้ง

“กับฉัน?” คราวนี้ฉันหันไปเผชิญหน้าเขาตรงๆ ด้วยสีหน้าประหลาดใจ เขาเป็นใครกันแน่ เป็นผิ๊งนหรือ

“วิญญาณเพิ่งออกจากร่างไม่มีพลังพอที่จะให้มนุษย์มองเห็นหรือ ได้ยินเสียงหรือคะ” เขาไม่ตอบคำถามฉันแต่กลับพูดเรื่องอื่นขึ้นมาแทน ตอนนั้นฉันเป็นวิญญาณ?

“แล้วคุณเป็นใคร” ฉันถามกลับ สายตายังคงจับจ้องเขาอย่างไม่ไว้ใจ

“ผมเป็น...ยมทูต”

การที่ฉันเห็นร่างตัวเองถูกบีบหัวใจไปแล้ว ทำให้การมาเจอยมทูต ไม่ได้ทำให้ฉันตกใจอะไรมากนัก แต่ที่ฉันแปลกใจมากกว่าก็คือ...ยมทูตต้อง หล่อขนาดนี้ไหม!

ฉันตั้งสติอยู่สักพัก ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ฉันเป็นวิญญาณแถม ยังอยู่ต่อหน้ายมทูต อย่าบอกนะว่าเขามารับฉัน หรือว่าฉันตายแล้วจริงๆ

“คุณมา...เอ่อ...รับฉัน...หรือคะ” ฉันถามออกไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ กลัวคำตอบเหลือเกิน

“เปล่า ยังไม่ถึงเวลาของคุณ” ยมทูตส่ายหน้าเบาๆ พร้อมกับจ้องมองร่างของฉัน เขาขมวดคิ้วเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่างก่อนจะเอ่ยด้วย น้ำเสียงเหนื่อยหน่าย “งานยาก...”

“อะไรยาก” ฉันถามด้วยความไม่เข้าใจ

“รอดูเอาแล้วกัน” เขาตอบพร้อมกับพยักพืดไปทางร่างของฉัน ภาพที่ปรากฏคือคุณหมอผู้หญิงคนนั้นหยุดบีมหัวใจพร้อมกับเอาหูฟังที่หน้าอกของฉันทั้งสองข้าง เธอเบิกตากว้างอย่างตกใจก่อนจะตะโกนลั่น

“เสียงปอดสองข้างไม่เท่ากัน!”

มือเล็กเรียวยืบความไปที่บริเวณคอของฉันอย่างรวดเร็วพร้อมกับคำสั่งตรงกลาง และร้องขึ้นอีกครั้ง

“หลอดลมเอียงไปด้านซ้าย คนไข้เป็น Tension pneumothorax ขอเข็มเบอร์ใหญ่สุดค่ะ” หมอสาวสั่งการอย่างรวดเร็ว สีหน้าเธอดูมีความหวัง ฉันไม่รู้ว่าที่เธอพูดเป็นภาษาอังกฤษเมื่อครู่หมายถึงอะไร แต่มันก็ทำให้ฉันลึ้นไปกับเธอด้วย

“Tension pneumothorax เป็นภาวะที่มีลมรั่วในปอด ทำให้มีแรงดันในช่องอกเพิ่มขึ้นจนไปกดการทำงานของหัวใจ นั่นเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมหัวใจของคุณหยุดเต้นยังงี้ล่ะ” ยมทูตอธิบายเสียงเรียบเมื่อเห็นฉันมีสีหน้างงงวย

จากนั้นคุณหมอก็หยิบหน้ากากอนามัยและถุงมือมาใส่อย่างรวดเร็ว ไม่นานเข็มฉีดยาขนาดใหญ่ก็ถูกส่งเข้ามือคุณหมอ เธอใช้ลำลีซุบน้ำยาบางอย่างเช็ดที่หน้าอกขวาส่วนบน ก่อนจะเงื้อมือขึ้นเล็กน้อยแล้วปักเข็มลงไปโดยไม่ลังเล

ฟู...

เสียงลมแทรกผ่านกระบอกฉีดยาออกมาเบาๆ แต่เหมือนจะได้ยินกันทุกคน สีหน้าของทั้งพยาบาลและคุณหมอตอานี้เหมือนจะโล่งใจขึ้นมาเปลาะหนึ่ง

“บีมต่อเลยคะ ขอเซตไอซีดีด้วยนะคะ”

พุดจบพยาบาลในที่มก็ต่างคนต่างทำหน้าที่ตัวเอง คนหนึ่งขึ้นมาบีมหัวใจต่อ อีกคนไปเตรียมอุปกรณ์บางอย่างมา ไม่นานพวกเขาก็หยุด

อีกครั้งพร้อมกับจ้องมองหน้าจอที่แสดงผลคลื่นไฟฟ้าหัวใจ ก่อนที่ทุกคนจะถอนหายใจออกมาพร้อมกัน และมีเสียงของหมอดังขึ้นอีกครั้งว่า

“ROSC ขอ Post-cardiac arrest care หลังใส่ไอซีดีด้วยนะคะ”

ฉันไม่เข้าใจหรอกว่าที่คุณหมอพูดคืออะไร รู้แต่ว่าทุกคนมีสีหน้าโล่งอก บางคนยิ้มอย่างยินดี โดยเฉพาะเวรตาของคุณหมอที่บ่งบอกว่าเธอกำลังยิ้มกว้างอยู่ภายใต้หน้ากากนั้น แม้ว่าสีหน้าโดยรวมจะดูเหนื่อยล้ามากก็ตาม

กราฟคลื่นไฟฟ้าหัวใจกลับมาเป็นจังหวะสม่ำเสมอดูสวยงาม ไม่เป็นคลื่นหยึกหยักเหมือนก่อนหน้านี้

“ROSC เป็นคำที่หมอมักจะพูดตอนที่กู้ชีพสำเร็จ” เสียงเยือกเย็นของยมทูตดังขึ้นข้างหูฉัน ทำให้ฉันรู้สึกขนลุกแปลกๆ

“ทำไมยมทูตถึงรู้ศัพท์แพทย์ด้วยล่ะ” ฉันหรีตตามองเขาด้วยความสงสัย ตั้งแต่เรื่องลมในช่องอกก่อนหน้านี้แล้ว

อันที่จริงสงสัยตั้งแต่เห็นใบหน้าหล่อใส่สไตลเกาหลีสวยแล้ว กรอบความคิดเดิมๆ ของฉันคือยมทูตควรจะมีตัวสีแดง อาจจะมีเขาหรือหางด้วย สวมใจกระเบน เปลือยลำตัวช่วงบน ไม่น่าจะแต่งตัวชิบชอบขนาดนี้

“สงสัยในตัวผมหรือไง” ร่างสูงเหล่ตามองแบบเหยียดๆ ก็มันน่าแปลกใจไม่ใช่หรือไงกันเล่า

“ใช่” ฉันยอมรับแต่โดยดี

“คิดว่าผมต้องมารับวิญญานที่ห้องฉุกเฉินนี้วันละกี่ครั้งกันล่ะ นี่ยังไม่นับโรงพยาบาลอื่นในแถบนี้ละ ผมฟังคำนี้มาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง และผมคิดว่าผมรู้มากกว่าที่คุณคิดอีกนะ” เขาเหล่มองฉันอีกครั้ง ถ้ามองไม่ผิดดวงตาคู่สวยนั้นดูมีความหนักใจซ่อนอยู่

“แต่แทนที่คุณจะมาสงสัยในตัวผม...” เขาหยุดพูดพร้อมกับบ้วนไ้ไปทางร่างของฉันที่ตอนนี้รายล้อมไปด้วยพยาบาลชุดขาวที่มีสีหน้าโล่งอก

มันควรจะเป็นเรื่องน่ายินดีที่ตอนนี้ทีมคุณหมอและคุณพยาบาลได้

ช่วยกู้ชีพให้หัวใจของฉันกลับมาเต้นเป็นปกติอีกครั้ง ทว่า...

“แล้วทำไมฉันยังอยู่ตรงนี้ล่ะ” ฉันหันกลับไปถามยมทูตด้วยความสงสัย หรือว่าต้องรอสักพักก่อน วิญญาณถึงจะกลับเข้าร่างกันนะ

“นั่นแหละที่บอกว่างานยาก” สายตาเย็นชาจับจ้องร่างของฉันซึ่งตอนนี้คุณหมอกำลังต่อสายอะไรบางอย่างเข้าไปที่ช่องอก

“เดี๋ยวนะ หมายความว่ายังไง”

“ร่างของคุณฟื้นแล้ว แต่คนที่อยู่ในนั้น...ไม่ใช่คุณ”

๒

ข้อแลกเปลี่ยนของยมทูต

“ร่างของคุณฟื้นแล้ว แต่คนที่อยู่ในนั้น... ไม่ใช่คุณ”

ยมทูตบอกซ้ำอีกครั้ง ประโยคสั้นๆ ง่ายๆ ของยมทูตทำให้ฉันนั่งค้างไปอย่างตื่นตะลึง ฉันหันกลับไปมองหน้าจอแสดงผลคลื่นไฟฟ้าหัวใจที่เด่นเป็นจิ้งหระอีกครั้ง หัวใจที่กำลังเต้นอยู่นั้นจะบอกว่าไม่ใช่ฉันนั่นหรือ

“ไม่ใช่ฉันแล้วมันใครกันล่ะ” ฉันถามเสียงสิ้นเครือ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย

ยมทูตทำหน้าที่คอยอยู่สักพักพร้อมกับหีบวัตถุรูปร่างคล้ายสมุดโน้ต แต่โปร่งแสงออกมาจากกระเป๋ากางเกง เขาพลิกหน้าสมุดไปมาอยู่สักพัก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาด้วยสีหน้าเฉยชา

“ไม่รู้”

อ้าว!

“ไม่รู้ได้ยังไง หน้าที่คุณไม่ใช่หรือไง” ฉันหวีดเสียงใส่เขาโดยไม่สนว่าเขาจะเป็นยมทูตหรือตัวอะไรก็ตามแต่ ไทหนบอกว่ามารับวิญญาณไง ทำไมอยู่ดีๆ มีวิญญาณอื่นมาเข้าร่างฉันได้

“ช่วยฉิบหาย” เขาสบถเบาๆ โดยไม่ได้สนใจว่าฉันจะกรี๊ดร้องหรือลง
ไปชักดินชักอ ยมทูตหน้าหล่อทำหน้าที่แข็งพร้อมกับถอนหายใจและเอาแต่
จ้องมองร่างของฉัน

ร่างกายฉันตอนนี้มีสายยางเล็กๆ เสียบอยู่ที่ช่องอกต่อกับขวดแก้ว
เดี๋ยวคงไว้ใช้ระบายลมที่คั่งอยู่ละมั้ง ผ้าห่มที่มีโลโก้โรงพยาบาลสีเทาคลุม
ลำตัวช่วงบนของฉันไว้ทำให้ไม่ดูโป๊มากนัก แแรงกระเพื่อมของหน้าอกที่เกิด
จากการหายใจบ่งบอกถึงการมีชีวิตของใครบางคน...ในร่างของฉัน

ความรู้สึกก็อยากร้องไห้เริ่มกลับมาอีกครั้ง ฉันเพิ่งรู้ว่าวิญญาณก็มี
ความรู้สึกเหมือนกัน อากาศร้อนๆ ที่ชอบตาทั้งสองข้างทำให้ฉันกลั้นสะอื้น
ไม่อยู่ ข้อแตกต่างอย่างเดี๋ยวนั้นในการร้องไห้ของมนุษย์กับวิญญาณที่ฉันค้น
พบคือ...การไม่มีน้ำตา

“อย่าเพิ่งร้อง...เสียงร้องของคุณจะทำให้ผมคิดอะไรไม่ออก” ยมทูต
เอ่ยด้วยน้ำเสียงกึ่งรำคาญ นี่ฉันต้องอภัพขนาดไหนถึงขั้นที่จะร้องไห้แล้ว
ยมทูตหันมาชักสีหน้ารำคาญใส่

“ฮึ๊ก...ฉันจะทำยังไงดี ฉันยังมีลูกที่ต้องดูแล” ฉันพยายามกลั้น
อารมณ์ไม่ให้ร้องไห้ออกมา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นการคร่ำครวญแทน

“คนยังไม่ถึงขนาดยังไงก็ไม่ตายหรอกน่า แค่ออกใช้เวลาหน่อย”
คำพูดเรียบๆ ไร้อารมณ์นั้นกลับทำให้ฉันมีความหวังขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“จริงนะ”

“อืม ถ้าอยากรู้เรื่องก็ตามมาเสียบๆ”

ในที่สุดฉันก็ยอมเสียบตามที่ยมทูตบอก พร้อมกับจ้องมองว่าเขาจะ
ทำอะไรต่อไป สิ่งที่เขาทำคือเดิน...ไม่ใช่เดินสิ ลอยมากกว่า เขาลอยตาม
คุณหมอที่เพิ่งช่วยชีวิตฉันไว้ เท้าของเขาและฉันอยู่เหนือพื้นประมาณหนึ่ง
ไม้มรรทัด เวลาเคลื่อนที่จึงดูเหมือนกำลังลอยมากกว่า ไม่ต่างจากที่เคยเห็น
ในหนังเท่าไรหรอก

คุณหมอเดินออกมาหาห้องฉุกเฉินก่อนจะมองหาใครสักคนบริเวณ

นั่น หน้าห้องฉุกเฉินมีคนนั่งรออยู่จำนวนมาก แน่แน่นอนว่าทั้งหมดคงไม่ได้มารอฉันแค่คนเดียว แต่เป็นผู้ป่วยรายอื่นๆ บางกลุ่มนั่งรอดด้วยสีหน้ามีความหวัง บางกลุ่มสีหน้าเศร้าเหมือนเตรียมใจมาแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้น บางกลุ่มก็ร้องไห้โฮอย่างไม่อายใคร

“ญาติคุณวันจันทร์คะ” เสียงใสของคุณหมอดังขึ้น สายตาเธอสอดส่ายหาคนที่เธอเรียกว่าญาติของฉัน

ญาติของฉันส่วนมากอยู่ต่างจังหวัดกันหมด และที่สำคัญฉันไม่เคยบอกเบอร์พ่อแม่ของฉันกับใครแม่แต่พี่ๆ ที่ทำงานร่วมกัน ญาติของฉันคนเดียวในกรุงเทพฯ ตอนนี่ก็คือวันสุข

“เออ ฉันไม่ใช่ญาติ แต่เป็นเพื่อนร่วมงานค่ะ” พี่พลอยซึ่งนั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉินรีบวิ่งเข้ามาหาคุณหมอทันที

“มีญาติไหมคะ” คุณหมอย่นคิ้วขณะถาม

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ รู้แต่ว่าน้องเขามีลูกหนึ่งคน”

“นั่นคุณอยู่ในเหตุการณ์รีเปλάคะ” คุณหมอถอนหายใจเล็กน้อยก่อนจะถามต่อ

“อยู่ค่ะ” พี่พลอยกุมมือทั้งสองข้างไว้พร้อมกับพยักหน้าตอบหมอย่างตั้งใจ

“ขอซักประวัติเพิ่มเติมหน่อยนะคะ ผู้ป่วยได้เกิดอุบัติเหตุก่อนมีอาการ หรือว่ามีการกระแทกบริเวณทรวงอกบ้างไหมคะ”

“ก่อนหน้าที่จะมีอาการ วันจันทร์เขากำลังท้องบตอยู่ค่ะ พอจะเข้ากล้องน้องเขาก็หน้าซีดๆ แล้วก็ล้มไปเลย”

คุณหมอได้ฟังคำตอบก็ทำหน้าที่เหมือนกำลังวิเคราะห์ข้อมูลอยู่ชั่วขณะก่อนจะถามต่อ

“ผู้ป่วยได้ใช้ยาคุมกำเนิด สุกบุญหรือ หรือใช้สารเสพติดอะไรมั้ยคะ หรือพวกลดน้ำหนัก ยาสมุนไพร หรือว่ามีโรคประจำตัวหรือเปล่า” คุณหมอยังคงซักประวัติต่อ แต่ละคำถามของคุณหมอทำให้ฉันขมวดคิ้ว ทำไม

ต้องถามอะไรแบบนั้น หน้าฉันเหมือนคนติดยาหรือไงกัน

“เอ่อ...ไม่ทราบค่ะ มีอะไรรีเปล่าค่ะ” พี่พลอยถามกลับพร้อมกับทำหน้าตลก ก็ไม่แปลก จู้ๆ มาถามว่าใช้สารเสพติดหรือเปล่า

“เปล่าค่ะ หมอแค่ซักประวัติหาสาเหตุเพิ่มเติมเท่านั้น” คุณหมอสาว จดดยุกยกลงในแฟ้มประวัติของฉันก่อนจะเอ่ยต่อ “หมอจะสรุปอาการให้ฟังนะค่ะ อาจจะซับซ้อนหน่อย ต้องตั้งใจฟังนิดหนึ่ง”

“ค่ะ”

“ผู้ป่วยมาถึงโรงพยาบาลแล้วเกิดหัวใจหยุดเต้นนะค่ะ หมอได้ช่วยกู้ชีพไปแล้ว ตอนนี้อหัวใจกลับมาเต้นเป็นปกติแล้วค่ะ”

ดวงตาของพี่พลอยเบิกกว้างยิ่งกว่าเดิมพร้อมกับทำสีหน้าสะพรึง เธอดูซีخอกจนพูดอะไรไม่ออก และเหมือนคุณหมอจะรับรู้อาการนั้นได้ จึงตะแคงไหล่เธอเบาๆ

“สาเหตุคือมีลมรั่วในช่องปอดจนไปกีดการทำงานของหัวใจ ปกติแล้วภาวะนี้จะเจอในคนที่มีการกระแทกที่ช่องอก หรือในคนที่เป็โรคถุงลมโป่งพอง แต่คนอายุน้อยก็สามารถเกิดขึ้นได้ในคนที่มึ่ถุงลมโป่งแล้วมันแตกนะค่ะ”

“ค่ะ” พี่พลอยพยักหน้างๆ

อย่าว่าแต่พี่พลอยเลย แม้แต่ฉันเองก็ยั้งง ถึงแม้ว่าคุณหมอจะอธิบายเป็นภาษาไทยแล้วก็เถอะ

“ตอนนี้เราต่อสายเพื่อระบายลมออกมาแล้วนะค่ะ แต่เนื่องจากคนไข้เพิ่งมีภาวะหัวใจหยุดเต้นมา เลยจำเป็นต้องนอนในห้องไอซียูก่อนค่ะ หลังจากอาการดีขึ้นค่อยย้ายออกมา ระหว่างนี้หมอจะปรึกษากับคุณหมอศัลยกรรมช่องอกเพื่อดูเรื่องถุงลมอีกที”

“แล้วเรื่องค่าใช้จ่าย...”

“ผู้ป่วยมีสิทธิการรักษาที่นี้อยู่แล้ว ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนะค่ะ มีอะไรถามเพิ่มเติมไหมค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ ไม่มีค่ะ” พี่พลอยตอบ สภาพเธอยังดูเบลอลๆ ลอยๆ... ขอโทษนะพี่พลอยที่ทำให้ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้

หลังจากฟังคุณหมออธิบายจบ ฉันเริ่มจะเข้าใจขึ้นมาหน่อยๆ ปล่อยให้ทำอะไรไม่ยวมเหตุถึงได้มีความรู้ด้านการแพทย์ขนาดนั้น ก็ถ้าเขาต้องมาฟังแบบนี้กับวิญญาณที่เขามารับทุกราย เผลอๆ ยมทูตอาจจะมีความรู้เท่าหมอล้วนก็ได้

ยมทูตลอยห่างจากคุณหมอลอยออกมาเมื่อบทสนทนาของคุณหมอลอยจบลง เขาเลยเข้าไปในห้องฉุกเฉินส่วนต่างๆ ที่แบ่งโซนไว้ วันนี้ไม่ได้มีแค่ฉันที่มารับการรักษาที่นี่ ห้องข้างๆ มีอุบัติเหตุหุ้มๆ ถัดมาคือห้องซาวที่กำลังนอนป้มหัวใจอยู่ และเตียงข้างๆ ฉันก็มีหญิงสาวอีกสองรายที่กำลังป้มหัวใจเช่นกัน บางเตียงมีผ้าคลุมหน้าไปแล้วเรียบร้อย

“วันนี้มีคนตายที่นี้เกินสิบคน และมีรายชื่อที่ผมต้องมารับอยู่หกคน ตอนนี้อย่างหาตัวไม่เจอสักคน” ยมทูตเอ่ยขณะที่เรากำลังยืนมองภาพการป้มหัวใจของหญิงสาว

“แล้วไงต่อ” ฉันถาม ยังเชื่อมโยงไม่ติดว่าเขาจะบอกอะไรฉัน

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคุณ เราเรียกว่า ‘ภาวะสับวิญญาณ’ ”

“ภาวะสับวิญญาณ...” ฉันทวนสิ่งที่เพิ่งเคยได้ยินด้วยน้ำเสียงเลื่อนลอย

“ใช่ ภาวะสับวิญญาณ หรือ Substitution แปลงๆ คือมีวิญญาณอื่นมาแทนที่เจ้าของร่าง มันไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ปกติจะเกิดหนึ่งในแสนเคสเท่านั้นแหละ” ยมทูตทำปากเบ้เล็กน้อยก่อนจะเล่าต่อ

“การจะเกิดขึ้นได้คือต้องมีคนสองคนที่อยู่ในสภาวะกึ่งเป็นกึ่งตายพร้อมกัน โดยที่คนหนึ่งถึงฆาตแล้ว แต่อีกคนยังไม่ถึงฆาต และคนที่เร็วกว่าก็จะได้เข้าร่าง”

คำบอกเล่าเหนือวิทยาศาสตร์ที่แม้แต่กฎฟิสิกส์ของนิวตันก็ไม่สามารถอธิบายเรื่องพวกนี้ได้ นับประสาอะไรกับฉันที่ยืนงงเป็นไก่ตาแตก

อยู่ตอนนี่

“และที่สำคัญ ดูเอาแล้วกันว่าวันนี้มีคนอยู่ในสภาวะพร้อมตายแบบคุณเป็นสิบๆ คน แล้วจะไปรู้ได้ยังไงว่าใครเข้าร่างคุณ” ยมทูตพูดด้วยน้ำเสียงระอา

“นี่ คุณเป็นยมทูตไม่ใช่หรือไง ทำอะไรไม่ได้เลยหรอ”

“ผมก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง มันคงเป็นกรรมของวิญญาณสองดวงที่ต้องมาเกี่ยวข้องกัน บอกตามตรงว่าผมไม่สามารถทำอะไรได้ แม้ว่ามันจะเกิดขึ้นตรงหน้า”

“นั่นก็แปลว่า...”

“แปลว่าคุณนะ ดวงช่วย!”

ดวงช่วยอย่างว่านั่นแหละ

แต่เดี๋ยวนะ ถ้าบอกว่าฉันยังไม่ถึงชาติ ก็แปลว่าฉันยังมีโอกาสที่จะกลับมามีชีวิตได้อีกครั้งสินะ

“แล้วมีวิธีที่ฉันจะกลับเข้าร่างได้อีกครั้งรีเปล่า” ฉันลองเสียงดวงด้วยการถามเขาอีกครั้ง บางที่เขาอาจจะมึนซุ่มอะไรดีๆ ก็ได้

“ก็ต้องให้วิญญาณที่เข้ามาอยู่ออกไปก่อน”

“แล้วต้องทำยังไงกันล่ะ” ฉันถามซ้ำอีกครั้ง เพราะคำตอบของเขามันไม่ได้ช่วยอะไรฉันเลย

ยมทูตปรายตามองฉันพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นราวกับว่าคำถามของฉันเป็นเรื่องไร้สาระ บรรยากาศในห้องจุกเงินยังวุ่นวายเหมือนเดิม ทั้งหมดและพยาบาลวิ่งรับคนไข้กันไม่ได้หยุดหย่อน แต่ยมทูตตรงหน้าฉันกลับยืนนิ่ง

จิตใจหนึ่ง ในที่สุดริมฝีปากบางสีชมพูอ่อนของเขาก็ขยับซ้าๆ

“มีอยู่สองวิธี หนึ่งคือทำให้วิญญาณยอมออกไปเอง สอง ร่างของเธอต้องอยู่ในสภาพเสียชีวิตตายอีกครั้ง” สรรพนามที่เขาเรียกฉันเริ่มเปลี่ยนไปตามระดับความหงุดหงิด

“ถ้าร่างฉันหัวใจหยุดเต้นอีกครั้ง วิญญาณนั้นก็จะต้องออกมาใช้ใหม่” การจะให้วิญญาณยอมออกไปเองมันดูยากไปนะ ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่าเขาเข้าร่างฉันได้อย่างไร ทำให้หัวใจหยุดเต้นฟังดูจะง่ายกว่า แต่ประโยคตอบกลับของยมทูตทำให้ฉันต้องพับความคิดนั้น

“ใช่ แต่อย่าลืมนะว่าวิญญาณที่อยู่ในร่างตอนนี้เป็นวิญญาณที่ถึงฆาตแล้ว” เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังจนฉันกลัว แต่ปากก็ยังคงถามเขาต่อ

“แล้วยังไงต่อ”

“แปลว่าร่างของเธอก็มีโอกาสจะพังไปด้วยไง คิดสิคิด เธอจะใช้วิธีไหนให้คนหัวใจหยุดเต้นได้ง่ายๆ และถ้าหัวใจเธอหยุดทำงานนานเกินไป เธอก็จะไม่มีเลือดไปเลี้ยงสมอง สมองเธออาจจะขาดออกซิเจนจนใช้งานไม่ได้ อาจจะมีอาการ เป็นเจ้าหญิงนิทรา ถ้าเป็นแบบนั้น ถึงเธอเข้าร่างได้ก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี” ยมทูตพาล่ามยาวด้วยความเหลืออดกับการซักถามมากมายของฉัน โบหน้าเย็นชาตอนนี้กลับมีสีหน้ารำคาญเข้ามาแทนที่

ฉันนึกภาพตามที่ยมทูตบอกทันที จริงอย่างที่เขากล่าวว่า ฉันจะไปทำยังไงให้ตัวเองหัวใจหยุดเต้นโดยที่ร่างกายไม่เสียหาย นั่นเป็นอันว่าวิธีนี้ก็ตกไป แปลว่าฉันต้องทำให้วิญญาณยอมออกจากร่างเอง...แล้วจะทำยังไงกันล่ะ

ฉันมองยมทูตด้วยสีหน้ากลัวๆ กลัวๆ อยากจะถามเขาต่ออีกซักจะไม่กี่คำ ตอนนี้เขาเป็นเหมือนที่พึ่งสุดท้ายของฉัน ถ้าเกิดเขารำคาญจนหนีหายไป คราวนี้ฉันคงถึงคราวช่วยของจริง แต่ดูเหมือนท่านยมทูตจะอ่านสีหน้าของฉันออก เขาถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะตอบคำถามในใจฉัน

“วิญญาณที่เข้าร่างมักเป็นวิญญาณที่ยังมีห่วง มีความต้องการ ถ้ารู้ความต้องการของเขาแล้วช่วยเขาได้ เดี่ยวเขาก็ยอมไป”

“แล้วมีโอกาสมั้ยที่เขาจะไม่ไป” ฉันพยายามนึกถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น ถ้าความต้องการของวิญญาณนั้นคือการมีชีวิตล่ะ แล้วคำตอบของยมทูตก็ช่วยให้ฉันคลายปมคำถามที่อยู่ในใจได้...

“มี”

“แล้วถ้าเป็นแบบนี้จริง ฉันล่ะ”

“ผมคงต้องพาวินิจฉัยคุณไปส่งแทน”

แต่ไม่ได้ช่วยให้สบายใจขึ้นเลย!

ฉันคอตก นึกสภาพตัวเองที่ต้องเป็นวินิจฉัยแบบนี้ไปตลอด จริงๆ มันก็ไม่ได้แย่ แต่วันสุขล่ะจะอยู่ยังไง คิดแล้วน้ำตาก็มะใสไหลอีกรอบ แต่ทันทีที่ฉันเริ่มเบะปาก ยมทูตใจร้ายก็ขัดจิ้งหะขึ้นมาอีกครั้ง

“เผื่อตัวเองไว้ อย่าเพิ่งไปไหน ขอไปธุระก่อน”

“จะกลับมาหาเธอ” ฉันถามอย่างมีความหวัง ตอนนั้นไม่พียงยมทูตก็ไม่รู้จะฟังใคร

“ก็ใช่นะสิ ถ้าเก็บวินิจฉัยไม่ครบแล้วจะกลับได้อย่างไร” เขาตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดอีกครั้ง ไม่นานที่ฉันจะได้ตอปากต่อคำอะไรกับเขา ร่างสูงก็หายวับไปกับตา

เมื่อยมทูตจากไปฉันก็ลอบกลับไปเตียงตัวเองอีกครั้ง ตอนนั้นเจ้าหน้าที่กำลังเตรียมย้ายร่างของฉันไปที่ห้องไอซียู ชายวัยกลางคนผิวขาวไว้หนวดเหมือนฮิตเลอร์ รูปร่างลั่นทัด สวมชุดเครื่องแบบโรงพยาบาลสีเทา เห็นเตียงของฉันด้วยท่าทางสบายๆ โดยมีคนหมอและคนพยาบาลเดินตามไม่ห่าง

ตลอดเวลาที่ลอบตามพวกเขาไป ฉันได้พบเจอสิ่งแปลกๆ ใหม่มากมาย ที่ฉันไม่เคยได้พบเจอตอนยังเป็นมนุษย์ปกติ ตอนนั้นฉันเหมือนอยู่ในโลกคู่ขนานที่ไม่เคยเชื่อด้วยซ้ำว่ามีอยู่จริง

ตั้งแต่ที่อยู่ในห้องฉุกเฉิน ฉันเห็นเงาสีดำจางๆ ลอยไปลอยมาจำนวนมาก นั่นยังไม่เท่ากับการที่ฉันมองไปที่ตึกผู้ป่วยแล้วเห็นหญิงสาวในชุดผู้ป่วยกระโดดลงมาจากชั้นห้าแล้วห้าเล่า ตลอดระยะเวลาที่ฉันเดินผ่านและมองเห็นตึกนั้น เธอโดดลงมาเป็นรอบที่สิบโดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

ริมทางเดินก็มีกลุ่มคนแก่งับกลุ่มคุยกัน วิจารณ์ทรงผมของหมอ บ้าง หรือแอบคุยกันว่าพยาบาลกับหมอคนไหนก็กั๊กันบ้าง พวกเขามองฉัน

เป็นระยะๆ อารมณ์เหมือนเจอคนแปลกหน้า ก่อนจะหันไปซุบซิบกันเบาๆ
ไม่ว่าผีหรือคนก็เหมือนกันไปหมด

แรกๆ ฉันก็ตกใจอยู่ไม่น้อยที่พบเห็นภาพเหล่านั้น แต่พอนึกขึ้นได้ว่าตัวเองก็อยู่ในสภาพไม่ต่างกันนัก เลยได้แต่ก้มหน้าก้มตา พยายามไม่ไปจ้องพวกเขามาก ถึงฉันจะเป็นเหมือนผีอยู่ตอนนี้...ก็อย่ามายุ่งกับฉันเลย

ป้ายในลิฟต์เขียนบอกข้อมูลของแต่ละชั้นไว้ชัดเจน ที่หมวดฮิตเลอร์ กดหมายเลขเจ็ดซึ่งเป็นชั้นของห้องผู้ป่วยวิกฤตหรือห้องไอซียู หลังจากที่หันหน้าออกจากปุ่มกดลิฟต์ ฉันก็ต้องสะดุ้งเฮือกอีกครั้งเมื่อเห็นร่างของเด็กผู้ชายอายุน่าจะประมาณสิบขวบในชุดผู้ป่วยยืนอยู่อีกมุมหนึ่งของลิฟต์ เขายืนเงิบๆ ไม่สนใจใคร และแน่นอนว่าไม่มีใครเห็นเขาเช่นกัน

ฉันละความสนใจจากเด็กชายคนนั้นเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ทางเดินและผนังสีขาวสะอาดต่างจากห้องฉุกเฉินและตึกอื่นๆ ที่เดินผ่านมา บ่งบอกความใหม่ของตึกนี้ แต่ตึกใหม่ก็เชื่อว่าใสสะอาด บรรดาวิญญาณทั้งหลายก็ยังวิ่งพล่านอยู่ดี

“ดูสิบ้า มีวิญญาณมาใหม่ด้วย” วัยรุ่นหญิงในชุดผู้ป่วยอีกเช่นเคย กำลังชี้มาที่ฉันก่อนจะหันไปกระซิบกับคนข้างๆ ที่เป็นหญิงสูงกว่ารุ่นบ้า

“นี่ เสียมารยาท ไปชี้เขาแบบนั้นได้ยังไง” ป้าตอบกลับพร้อมขมวดคิ้วและปิดแขนเด็กสาวให้ลดลง แต่ปิดไปก็เหมือนกับปิดลม

วิญญาณทั้งหลายในวันนี้ทำให้ฉันลบภาพเดิมๆ ของผีออก จำพวกผีที่ต้องอยู่ในชุดขาวหรือมีสภาพน่าสยดสยอง พวกเขาก็เหมือนคนทั่วไป แคล้อยได้และตัวโปร่งแสง

แม้ว่าผีวัยรุ่นคนนั้นจะเลิกชี้ฉันแล้ว แต่ทั้งสองคนก็ยังคงมองฉันด้วยสีหน้าสงสัยใคร่รู้ ฉันสนใจสองคนนั้นได้ไม่นานนักก็ต้องรีบตามหมอเข้าไปในห้องไอซียู

สภาพของห้องไอซียูนั้นใหม่พอๆ กับตึก แน่แน่นอนว่าชั้นชื่อว่าห้องไอซียู ต้องเคยมีคนป่วยหนักและจบชีวิตที่ห้องนี้นับไม่ถ้วน รวมทั้งเตียงที่

ร่างของฉันจะต้องไปนอนด้วย

คุณลุงรูปร่างท่วมหัวล้านในชุดผู้ป่วยสีฟ้ากำลังนั่งขวางอยู่บนเตียง ด้วยสีหน้าถมึงทึง ร่างกายของเขาดูไม่ค่อยโปร่งแสงเท่าไรนัก แทบจะมองเห็นได้ชัดระดับใกล้เคียงกับร่างคน แต่สภาพที่ลอยอยู่เหนือเตียงเล็กน้อยนั้นทำให้ฉันรับรู้ได้ว่าเขาเป็นวิญญาณ ดูท่าเขาจะยึดเตียงนี้เป็นของตัวเองไปแล้ว

อากาศรอบเตียงนี้ดูจะเย็นลงชั่วขณะ ลังเกตได้จากแขนของคุณพยาบาลที่ขนลุกเกรียว จากสีหน้าของเธอเห็นได้ชัดว่ากำลังหวาดกลัว ฉันไม่แน่ใจว่าพวกเขามองเห็นลุงคนนั้นหรือเปล่า แต่คุณหมอกลับยื่นหนึ่งราวกับไม่รู้สึกลัวหวาดกลัว ใบหน้าเรียวยาวของเธอแสดงความไม่พอใจพร้อมกับตวาดเสียงดังลั่น

“ลุงคะ ตายที่นี่ไม่ได้แปลว่าจะเป็นเจ้าของเตียงได้ คนอื่นเขาก็เสียภาษีเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ออกไป!”

ฉันนั่งค้ำกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ชั่วขณะ ไม่ได้ตกใจที่หมอมองเห็นวิญญาณที่นางขวางอยู่บนเตียง แต่ตกใจที่หมอผู้หญิงท่าทางบอบบางกล้าตวาดใส่ผีแบบนี้ได้...โหดชะมัดเลย

ลุงทำหน้าที่ไม่พอใจที่โดนหมอไล่แบบนี้ แต่สุดท้ายก็ยอมลุกออกจากเตียงซ้าๆ โดยมีคุณหมอมองตามด้วยสายตาดูๆ และในที่สุดลุงก็ลอยหายไป

การที่คุณหมอไล่ผีมนุษย์ลุงได้อย่างไม่กลัวเกรงแบบนี้ก็แปลว่าคุณหมอมองเห็นผีนะสิ งั้นเธอก็น่าจะมองเห็นฉันด้วย ฉันจึงพยายามโบกมือโบกมือให้คุณหมอสองสามครั้ง แต่ดูเหมือนจะไม่มีผล

หลังจากที่เตียงว่าง ร่างของฉันก็ถูกย้ายไปนอนบนเตียงนั้น ส่วนคุณหมอเดินออกไปคุยกับหมออีกคนที่เหมือนจะเป็นหมอประจำห้องไอซียู โดยไม่มีทีท่าว่าจะหันมาสนใจวิญญาณอย่างฉันเลยแม้แต่น้อย

“นี่ แม่หนู” เสียงเรียกของใครบางคนดังขึ้นจากปลายเตียง

คุณป้ากับเด็กวัยรุ่นที่ฉันเจอหน้าห้องไอศูญี่นี่นา

“หนูนั่นแหละ” ป้าเอ่ยซ้ำพร้อมกับชี้มาที่ฉันเมื่อเห็นว่าฉันกำลังทำหน้า
เหลวหลา

นอกจากยมทูตแล้ว ป้าคนนี้ก็ถือว่าเป็นผีตนที่สองที่คุยกับฉัน จะว่า
กลัวก็กลัวไม่ใช่น้อยที่เห็นป้าลอยเข้ามาใกล้ๆ แต่เมื่อเหลือบไปเห็นปลาย
เท้าของตัวเองที่ลอยอยู่เหนือพื้นไม่ต่างกันก็สบายใจขึ้นมาหน่อย

“ป้าพูดกับหนู?” ฉันถามอีกครั้ง ยังรู้สึกไม่ค่อยคุ้นชินกับการคุยกับ
‘ผี’ ลึกเท่าไร

“ก็พี่นะสิ จะใครกันล่ะ” เด็กสาวที่ลอยตามหลังมาตอบพร้อมกับ
ขมวดคิ้ว

ฉันขยับไปด้านหลังเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าทั้งสองคนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
และเหมือนทั้งสองจะเริ่มสังเกตเห็นว่าฉันมีอาการหวาดกลัว จึงหยุดชะงัก
ก่อนที่ป้าจะเป็นคนพูดต่อ

“ไม่ต้องกลัวจ้ะ ป้าชื่อพิกุล อยู่ที่นั่นมาหลายปีแล้ว” ป้าพิกุลแนะนำตัว
พร้อมส่งยิ้มที่ดูใจดีมาให้ฉัน

“หนูชื่อพิมพ์ ตอนตายอายุสิบเจ็ด อยู่นานน้อยกว่าป้านิดนึงค่ะ”
เด็กสาวเอ่ยขึ้นบ้าง

“แล้วแม่หนูชื่ออะไรล่ะ”

“วันจันทร์ค่ะ” ฉันตอบทั้งที่ยังกล้าๆ กลัวๆ

“พี่ไม่ต้องกลัวหรอก ผีจะไปหลอกผีทำไม ฮ่าๆ” พิมพ์เอ่ยต่อพร้อม
กับหัวเราะเบาๆ

มันก็ใช่ แต่ฉันแค่งยังไม่ชินเท่านั้น

“จะพยายามแล้วกันนะค่ะ” ฉันตอบพร้อมกับยิ้มเหยา ให้ป้าพิกุล
และพิมพ์

“ว่าแต่พี่ทำไมแปลกจัง ร่างกายพี่ก็ยังไม่หายไปไหนกลายเป็นผีซะแล้ว
ล่ะ” เด็กสาวถามด้วยความสงสัย เธอก็มไปดูใบหน้าของฉันใกล้ๆ ก่อนจะ

ลอยวนรอบตัวคุณพยาบาลไปมาเมื่อเห็นว่าเธอกำลังเจาะเลือดฉันอยู่

“เรื่องมันยาวนะ”

ฉันถอนหายใจอีกครั้งเมื่อคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อชั่วโมงกว่าๆ ที่ผ่านมา ทั้งที่เดินมาทำงานในสภาพดีๆ แท้ๆ แต่ตอนนี้กลับนอนเบ๊บบอยู่ในห้องไอซียู แถมวิญญูณยังต้องออกมาเป็นผีเร่ร่อน

“มีคนอื่นเข้าร่างไปแล้วสินะ” ป้าพิกุลเอ่ยเสียงเครียด การที่เธอรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้ฉันตกใจอยู่ไม่น้อย แปลว่าป้าก็รู้เรื่องนี้นั่นสิ

“ป้ารู้เรื่องนี้ด้วยหรือคะ” ฉันหันขวับไปถามทันทีเมื่อป้าพูดจบ

“แค่เคยได้ยินเขาเล่าต่อๆ กันมาเท่านั้น ไม่คิดว่าจะมีจริงๆ” ป้าตอบพร้อมกับทำท่าถอนหายใจ ก็พวกเราเป็นผีนี้ ไม่มีลมหายใจจริงๆ หรือ

คุยกันได้ไม่นานคุณหมอก็เดินกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับจ้องจอบแสดงผลคลื่นไฟฟ้าหัวใจ และซุบซิบอะไรบางอย่างกับพยาบาล ก่อนที่ทั้งสองคนจะเดินจากไป

ก่อนหน้านี้ออนมาห้องนี้ครั้งแรก คุณหมอทำเหมือนมองเห็นผีลึ่งที่นั่งอยู่บนเตียง แต่ตอนนี้กลับทำเหมือนไม่เห็นพวกเราทั้งสามคน ท่าทางของคุณหมอทำให้ฉันแปลกใจมาก

“ป้าคะ สรุปรว่าคนมองเห็นวิญญูณได้ไหมคะ” ฉันถามป้าพิกุลขณะที่สายตายังมองตามคุณหมอไป ป้าอยู่มานานน่าจะรู้อะไรบ้างไม่มากก็น้อย

“ก็แล้วแต่ว่าวิญญูณอยากให้เห็นรึเปล่า”

“ยังไงนะคะ”

“ก็ถ้าเราอยากให้เขาเห็นเรา เขาก็จะเห็น อย่างเช่นลุงที่เฝ้าเตียงหนูเมื่อกี้ไง แกชอบแสดงตัวให้คนเห็น คนก็เห็นแกอยู่บ่อยๆ” ป้าตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ พร้อมกับนั่งลงข้างเตียงของฉัน

“แปลว่าถ้าหนูอยากให้ใครเห็น เขาก็จะเห็นใช่มี๊ยะคะ” คำบอกเล่าของป้าทำให้ฉันเริ่มมีความหวัง อย่างน้อยฉันต้องไปบอกพี่เอ่ยให้ไปรับลูกเย็นนี้ และที่สำคัญ เรื่องนี้จะให้พ่อกับแม่ของฉันรู้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นท่านทั้งสองคง

ซีอกเน่ๆ

“เรื่องแบบนี้มันก็ต้องใช้เวลา ต้องฝึกนะ เรียงง่ายๆ ว่ายิ่งหลอกคนบ่อยๆ ก็ยิ่งเก่งขึ้น” ป้าพิกุลพูดด้วยน้ำเสียงขบขันพร้อมกับหัวเราะให้พิมพ์จะว่าไปพวกผีเขาคิดยังไงกันนะถึงได้หลอกคน หรือว่าจริงๆ พวกเขาแค่อยากมีตัวตน เลยต้องพยายามปรากฏตัวให้ใครสักคนเห็น

“ฝึกยังไงเหรอะคะ”

ฉันจำได้ว่ายมทูตบอกฉันตั้งแต่แรกเลยว่า วิญญาณที่ออกจากร่างวันแรกยังไม่มีความสามารถทำให้ใครมองเห็นได้ อย่างมากก็เป็นแค่เงาเท่านั้น แต่ฉันจำเป็นต้องติดต่อกับพี่เอย แล้วถ้าทำให้พี่เอยมองเห็นไม่ได้ใครจะไปรับวันสุข

“นี่คิดจะหลอกคนตั้งแต่วันที่ เป็นผีเลยรีแม่หนู” ป้าพิกุลยื่นคิ้วมองหน้าฉันด้วยสีหน้าแปลกใจ “จะไปแกล้งใครล่ะ”

“ไม่ได้แกล้ง ป้า มันจำเป็น” ฉันตอบเสียงอ่อยเมื่อคิดถึงหน้าลูกที่ป่านนี้คงนอนกลางวันอยู่ที่โรงเรียน พอตื่นมาวันสุขก็จะมานั่งรอนกว่าฉันจะมารับตอนบ่ายสาม

“เฮ้อ มันก็อธิบายยาก มันเหมือนเป็นการควบคุมจิตนะ ที่เราต้องกำหนดว่าเราอยาก让他เห็น ต้องเคยสักครั้งแล้วจะรู้เอง”

คำตอบของป้าดูจะไม่ได้ช่วยให้ฉันเข้าใจอะไรมากขึ้นเท่าไรหรอก แต่อย่างน้อยก็ทำให้ฉันได้รู้ว่ามึวิธีทำให้คนมองเห็น และฉันก็จะพยายามต่อไป

จบ

ระหว่างที่ฉันกำลังใช้ความคิดก็รู้สึกเหมือนมีเงาดำๆ วิ่งผ่านหน้าไปเมื่อเงยหน้ามองป้าพิกุลและพิมพ์ก็พบว่าทั้งสองมีสีหน้าตกใจเล็กน้อยก่อนจะยิ้มแฉ่งๆ ให้ฉัน

“เขามาแล้ว ป้าไปก่อนนะ” จู๋ๆ ป้าพิกุลก็พูดอะไรแปลกๆ พร้อมกับโบกมือลาฉัน

“เจอกันใหม่นะพี่ เราไม่ค่อยอยากอยู่กับยมทูตเท่าไร” พิมพ์เอ่ย
บ้างก่อนที่ทั้งสองคนจะหายตัวไป

ฉันหันไปมองรอบกายทันทีเมื่อได้ยินคำว่ายมทูต แปลว่าเขากลับมา
แล้ว ในที่สุดก็เห็นว่าเขายืนอยู่ข้างหลังฉัน กำลังจ้องใบหน้าของร่างฉันที่
เหมือนคนหลับสนิท

“นี่ ท่านยมทูต...”

“ยังเหลือวิญญาณต้องเก็บอีกสี่” ยมทูตเอ่ยขึ้นเมื่อฉันหันไปมองเขา
สายตาเขายังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของฉัน

“แปลว่ามีผู้ต้องสงสัยสี่คน เอ๊ย สี่วิญญาณ”

“ใช่” เขาตอบสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงเหน้อยหน่ายพร้อมกับถอนหายใจ

“ฉันพอเก็บที่เหลืออีกสี่คนก็รู้แล้วสิว่าใครเข้าร่างฉัน”

“มันง่ายแบบนี้ก็ดีสิ ตอนนี่ทั้งสี่คนหายไปไหนหมดก็ไม่รู้ ต้องตาม
หาทีละคน”

“นี่การตามเก็บวิญญาณมันยากขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย” ฉันโพล่งขึ้น
ไม่เคยรู้มาก่อน นี่กว่าตายแล้วยมทูตมารับก็จบเลย

ยมทูตยิ้มมุมปากน้อยๆ พร้อมกับส่งสายตาเย็นชามาให้ฉัน ก่อนจะ
ตอบคำถามที่ฉันเพิ่งถามไป “ใช่”

ถ้าเป็นแบบนี้ก็ยิ่งแปลว่าฉันต้องอยู่ในสภาพนี้นานขึ้นไปอีกนะสิ
ฉันต้องแก้ปัญหาคณะหน้าก่อน ยังไงวันนี้ก็ต้องให้พี่เอ่ยไปรับวันสุขให้ได้

“นี่ ท่านยมทูต ช่วยอะไรหน่อยได้มั๊ย” ฉันเอ่ยเสียงเบาพร้อมกับ
สังเกตปฏิกิริยาของเขาไปด้วย

“อะไร”

“ลูกฉันอยู่ที่โรงเรียน ยังไม่มีคนไปรับ...”

“จะบอกให้ผมไปรับลูกคุณแทนรีไรง หน้าที่ยมทูตคือรับวิญญาณนะ
ไม่ใช่รับส่งเด็กไปโรงเรียน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงขาดพร้อมกับทำหน้า
เหยง

“เปล่า คือฉันกำลังหาวิธีบอกให้พ่อของเขาไปรับนะ”

“แล้วไงต่อ” ยมทูตมองฉันด้วยสายตาไม่ไว้ใจ รวากับกลัวว่าฉันจะบอกให้เขาไปรับลูกแทนอีก

“มีวิธีไหนใหม่ที่ฉันจะบอกเขาหรือคุยกับเขาได้”

ยมทูตมองหน้าฉันด้วยสายตาที่ฉันอ่านไม่ออก สีหน้าของเขาเหมือนกำลังคิดวิเคราะห์หะโระบางอย่าง ไม่นานริมฝีปากบางนั้นก็เผยยิ้มน้อยๆ พร้อมกับมองฉันด้วยสายตาเจ้าเล่ห์

“ช่วยก็ได้” ในที่สุดเขาก็เอ่ยประโยคที่ทำให้ฉันต้องยิ้มกว้างอย่างดีใจ

“ขอบคุณมากนะคะ”

แต่ประโยคถัดมาของเขาก็ทำให้ฉันต้องหุบยิ้มลงหน่อยหนึ่ง

“แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน”

“ข้อแลกเปลี่ยน...”

“ผมจะบอกวิธีที่ทำให้คุณติดต่อกับคนได้ แต่คุณต้องช่วยผมตามหาวิญญาณทั้งหมด”

ฟังดูเหมือนง่ายนะ แต่เขาไม่คิดบ้างเหรอว่าวิญญาณตัวเล็กๆ แบบฉันจะไปทำอะไรแบบนั้นได้ยังไงกัน กะอีแค่ไปรับลูกที่โรงเรียนยังทำไม่ได้เลย

“แต่ว่า...”

“งั้นก็ปล่อยหนูน้อยนำส่งสารคนนั้นรอดต่อไป” เขาบอกอย่างไม่ใยดี “ที่จริงนอนรอแม่ที่โรงเรียนจนถึงเช้าอีกวันก็ไม่ใช่เรื่องแย่”

แต่เน็กภาพตามว่าวันสุขต้องอยู่ที่โรงเรียนจนเย็นค่ำรอคอยให้ฉันไปรับ ก็รู้แล้วว่าเธอจะต้องรู้สึกโดดเดี่ยวแค่นั้น โบหน้าที่ไม่รู้ลึกรู้สาของคนตรงหน้าทำให้ฉันมันเขี้ยว ถ้าไม่คิดว่าเป็นยมทูตนะ ฉันจะ...ฉันจะ...ฮึ่มมม

“เอาไง”

“รบกวนด้วยค่ะ”

“เอาเป็นว่าคุณตกลงแล้วนะ ถ้าคุณผิดสัญญา...ผมจะพาคุณไปส่งที่

ประตูลิขิต” ยมทูตเอ่ยเสียงกระซิบจนหันเลี้ยวหลังขวบ รู้สึกเหมือน
เพิ่งทำสัญญากับซาตานก็ไม่ปาน

“แล้วฉันต้องทำยังไง”

“อย่างที่บอก วันนี้คุณยังไม่มีความสามารถมากพอที่จะทำให้เรามอง
เห็นหรือได้ยินเสียงคุณ เพราะฉะนั้นคุณต้องใช้วิธี...”

“วิธี...” ฉันเอ่ยตามอย่างลุ่มๆ การเว้นจังหวะของยมทูตทำให้ฉัน
ตื่นเต้น ถ้าอยู่ในร่าง หัวใจคงเต้นตึกตักไม่เบาเลยละ

“เข้าฝัน”

“...”

เมื่อได้ฟังคำตอบของยมทูต ฉันก็เหลือบตาไปมองนาฬิกาทันที
เข็มสั้นและเข็มนาฬิกาที่เลขสิบสองพอดีเป๊ะ ไซ้ ตอนนี้เป็นเวลา
เที่ยง แล้วมนุษย์หน้าไหนล่ะมันจะนอนให้ฉันเข้าฝันตอนเที่ยง

คิดได้ดังนั้นฉันก็หรีตลาง ทำหน้าแข็งอย่างเห็นได้ชัด นี่ฉันทำสัญญา
ไว้ประโยชน์อะไรลงไปเนี่ย และดูเหมือนยมทูตจะอ่านสีหน้าของฉันออก จึง
เอ่ยต่อด้วยประโยคที่ให้ความหวังฉันอีกครั้ง

“ก็ลองไปดู ถ้าเขาไม่ได้นอนอยู่ ผมจะช่วยคุณเอง”

ไม่ทันรู้ตัวฉันก็มายืนอยู่ที่คอนโดสูงเสียดฟ้าในย่านคนมีเงิน ที่นั่นช่างดู
หรูหราทั้งภายในและภายนอก ฉันเคยมาที่คอนโดพี้อยู่หนึ่งครั้งเมื่อห้าปี
ก่อน...ก่อนที่วันสุขจะเกิด นั่นเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่ฉันได้มาที่นี่

ชั้นล่างสุดของคอนโดมีการตกแต่งใหม่ ทำให้ดูสวยงามทันสมัยและ
ดูใหม่อยู่เสมอ ห้องของพี้อยู่ชั้นยี่สิบห้า ที่จำได้ก็เพราะเขาเคยเขียน
ที่อยู่ให้ เอาไว้ใช้เกี่ยวกับการทำเอกสารฯ ต่างๆ ของวันสุข

การจะลอยขึ้นไปบนฟ้าแล้วไปที่ห้องของเขาดูจะนำหวาดเสียวเกินไป
หน่อย เราจึงเลือกวิธีขึ้นลิฟต์แทน

เมื่อไปถึงหน้าห้องพี้อยู่ แวบแรกฉันเกือบจะกดกริ่งหน้าประตูก่อน

แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าฉันเป็นผี ไม่ใช่คน เลยต้องเก็บมือที่กำลังจะกดกริ่งนั้น กลับเข้ามา และยมทูตก็พาฉันทำเรื่องน่าตื่นเต้นเป็นครั้งแรก นั่นคือเดินทะเล ผัน

ห้องของพี่เออยตงแต่งด้วยโหนดสีเทาเรียบๆ ข้าวของวางเป็นระเบียบ ทุกชิ้น เพราะเขาจ้างแม่บ้านให้มาทำความสะอาดทุกวัน บรรยากาศในห้อง เยียบสงบราวกับไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัย หรือว่าเขาไม่อยู่ห้องกันนะ

ยมทูตส่งสายตาไปที่ประตูห้องนอนเป็นสัญญาณให้ฉันนำเขาเข้าไป ก่อน เป็นอีกครั้งที่ฉันต้องแทรกกายผ่านผนังสีเทาเข้าไปในห้องนั้น แล้วก็ได้พบกับร่างของใครบางคนที่กำลังหลับตาพริ้มอยู่บนที่นอนสีเทาเข้ม ร่างกาย ช่วงบนกำยำเห็นกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ผิวกายขาวละเอียด ท่อนบนของเขาไร้ การปกปิด ส่วนท่อนล่างมีเพียงผ้าห่มคลุมไว้ในลักษณะห่มนวม

ให้ตายสิ เขานอนไม่ใส่เสื้อผ้า!

แม้ไม่ได้อยู่ในกายหยาบ แต่ฉันกลับรู้สึกว่หน้าของฉันแดงขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อยมทูตลอยตามเข้ามา ฉันจึงรีบตรงเข้าไปหาเขาเพื่อกลบเกลื่อน ความคิดบ้าๆ ในหัว

“ฉันจะเข้าฝันเขาได้ยังไง”

“ไปอยู่ใกล้ๆ เขาสี” ยมทูตตอบเสียงเรียบ ฉันจึงขยับเข้าไปใกล้พี่เออย อีกนิดหนึ่ง “ใกล้อีก ใกล้กว่านั้น ช่างๆ หูเลย”

“แล้วไงต่อ” ฉันถามหลังจากขยับไปใกล้พี่เออยจนแทบจะสัมผัสเขา ผิวหน้าละเอียดละมุนทำให้ฉันเผลอจ้องมองเขาโดยไม่รู้ตัว จมูกโด่งเป็นสัน นั้นมันช่างน่าอิจฉายิ่งนัก

“กระซิบ”

“ฮะ!?”

“อยากบอกอะไรเขาก็กระซิบข้างหู วนไปเรื่อยๆ” ยมทูตตอบด้วย สีหน้ารำคาญ “แล้วก็อยู่กับเขาไปนะ จะไปทำงาน ได้เบาะแสเพิ่มแล้วจะมา หาใหม่”

ไม่ทันที่ฉันจะได้ทักท้วงอะไร ยมทูตก็หายไปอีกครั้ง เหลือเพียงฉัน กับพี่เอยอยู่กันสองต่อสองในห้องที่มีความทรงจำที่ไม่ค่อยสวยงามเท่าไรหรอก
นักของฉัน

“พี่เอย” ฉันกระซิบข้างหูเขาแผ่วเบาราวกับกลัวเขาตื่น

“พี่เอยไปรับลูกให้ทีค่ะ”

“พี่เอยคะ ไปรับลูกให้ทีค่ะ”

“พี่เอยคะ...”

“...ไปรับลูกให้ทีค่ะ”

“พี่เอย...ไปรับลูก...”

End Wanjun's talk

๓

ณ กลางวัน

Chavis' talk

กลิ่นหอมอ่อนๆ ของแชมพูลอยมาเตะจมูกผมในขณะที่ผมยังไม่ลืมตา มันละมุนและบางเบา ผมว่ามันคล้ายๆ กลิ่นดอกมะลิ เป็นกลิ่นที่ผมจำได้ดีและตราตรึงมาตลอดห้าปี สัมผัสนุ่มของเส้นผมใครบางคนคลอเคลียอยู่บริเวณใบหน้าผม ผิวเย็นๆ ของคนตัวเล็กในอ้อมกอดทำให้ผมสัมผัสได้ว่าเธอก็เปลือยเปล่าไม่ต่างกัน ร่างบางขยับตัวเล็กน้อยเมื่อผมลูบไล้เบาๆ ไปทั่วแผ่นหลังเนียนของเธอ

ใคร...

ผมจำได้ว่าเมื่อคืนกลับห้องมาคนเดียว ไม่ได้คว่ำสาวจากงานปาร์ตี้นั้นมาด้วย อันที่จริงตั้งแต่เกิดเรื่องนั้นขึ้นผมก็ไม่คิดจะทำแบบนั้นกับใครอีก

แล้วคนในอ้อมกอดผมเป็นใคร

ผมพยายามลืมตาขึ้นมอง แต่ก่อนที่จะได้ทำแบบนั้น สัมผัสนุ่มละมุนก็ครอบครองริมฝีปากของผม ริมฝีปากเย็นๆ นุ่มๆ แต่กลับทำให้ผมหลงใหล เผลอลืมรหัสหวานของเธอเข้า ผมว่าเธอเหมือนไอศกรีม ยิงชิมยิง

หวาน ไม่นานก็กลายเป็นผมที่รูกำลังเธอมากขึ้นเรื่อยๆ มือไม้ผมเริ่มอยู่
 ไม่สุข หรือว่ามันเป็นสัญญาณของผู้ชาย ผมหยุดตัวเองไม่ได้เลย
 ทั้งกลิ่นหอมและสัมผัสหวานๆ ที่เหมือนจะคุ้นเคยนั้นทำให้ผม
 ปล่อยตัวปล่อยใจโดยที่ยังไม่ลืมตาด้วยซ้ำ

ไม่นานร่างกายเราก็เกี่ยวกระหวัดกันไว้แน่นราวกับกลัวอีกฝ่ายจะ
 หายไป แขนเรียวทั้งสองข้างโอบรอบคอผม ผมละสัมผัสจากริมฝีปากของ
 เธอซ้ำๆ แม้จะเสียดาย แต่เธอเล่นไม่หายใจเลย ผมกลัวว่าเธอจะเป็นลม
 เข้า

ผมค่อยๆ ลืมตามองดูคนในอ้อมกอด เธอมีใบหน้ารูปไข่ จมูกโด่ง
 ตากลมโตจ้องมองผม ริมฝีปากอวบอิมของเธอเป็นสีแดงระเรื่อจากการจูบ
 ของผม ผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเคยร่วมเตียงกับผมที่นี่ ผู้หญิงที่หลีกเลี่ยงการ
 ติดต่อกับผมเสมอหากไม่จำเป็น ผู้หญิงที่ผมไม่คิดว่าจะยอมกลับมาเหยียบ
 ที่นี่เป็นครั้งที่สอง

“วันจันทร์” ผมหลุดเสียงเรียกชื่อเธออย่างแผ่วเบาพร้อมกับเสียงกระซิบ
 สายตาของเธอทำให้ผมรู้สึกเหมือนล่องลอยอยู่ในความฝัน มันฟัง
 เพื่อ และมีนางในเวลาเดียวกัน เธอมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง จำได้ว่าเราเจอกัน
 ล่าสุดเมื่อเดือนก่อนตอนที่ผมไปหาวันสุข

แล้วจู่ๆ คนตรงหน้าก็น้ำตาไหลนอง เธอปล่อยมือทั้งสองข้างจากผม
 มาปิดปากตัวเองไว้เพื่อไม่ให้เสียงร้องให้หลุดรอดออกมา

หรือว่าผมชินใจเธออีกแล้ว...

“วันจันทร์...พี่...”

“ฮึก...”

ผมดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างของเธอไว้และนอนตะแคงมองหน้าเธอ
 ที่เประอะเปื้อนไปด้วยน้ำตา ผมไม่เคยเห็นน้ำตาเธอมาก่อน แม้แต่ตอนเกิด
 เรื่องวันนั้น แล้ววันนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันนะ

“เฮ้ย...พี่ขอโทษ”

“พี่เอ๋ย ฮีๆ...”

ในที่สุดเธอก็ยอมพูดกับผม ผมจึงเธอเสียบๆ รอว่าเธอจะพูดอะไร
ปล่อยให้เธอได้มีเวลาปรับอารมณ์

“พี่เอ๋ยคะ”

“ครับ”

“ไปรับลูกทีคะ”

“หืม” ผมขมวดคิ้วมองเธอด้วยความแปลกใจ

ไปรับลูก...จริงสิ วันจันทร์มาอยู่ที่นี่ แล้ววันสุขขอยู่ที่นี่

ตั้งแต่วันสุขเกิดมาเธอก็อยู่กับลูกตลอด ไม่เคยมีครั้งไหนที่เธอจะให้
ผมได้แตะต้องตัวลูก ยกเว้นวันที่เรานัดกันประจำเดือน เธอยอมให้ผมเจอ
ลูกแค่เดือนละครั้งเท่านั้น แต่วันนี้เธอกลับบอกให้ผมไปรับลูก...เกิดอะไร
ขึ้น

“พี่เอ๋ย ช่วยไปรับลูกแทนจันทร์ทีคะ ฮีๆ” เธอพูดซ้ำพร้อมกับสะอื้น
ผมอยากกอดเธอไว้เป็นการปลอบใจ แต่นั่นอาจจะทำให้เธอร้องไห้หนักขึ้น

“ที่นี่” ผมพยายามถามเธออย่างใจเย็น การพูดไปด้วยร้องไห้ไป
ด้วยทำให้ผมจับใจความได้ลำบาก

“ไปรับลูกทีคะ ฮี้อๆ”

“จันทร์ใจเย็นๆ” ผมแตะไหล่เธอเบาๆ เป็นการปลอบประโลม แต่ร่าง
บางกลับสะอื้นจนตัวโยน

“ที่โรงเรียน” คำตอบของเธอกลั่นกรองออกมาอย่างยากลำบาก เสียง
ของเธอฟังดูอู้อี้

“ให้ไปรับที่โรงเรียนเหวอ” ผมถามซ้ำจากที่พยายามจับใจความคำพูด
ของเธอ

“พี่เอ๋ย...ช่วยไปรับลูกแทนจันทร์ด้วย”

จบประโยคร่างบางก็ร้องไห้หนักขึ้น น้ำตาของเธอหลังไหลออกมา
อีกครั้ง แต่คราวนี้สีของมันกลับเข้มขึ้นๆ จนแทบจะเป็นสีเขียว ผมเบิกตา

กว้างด้วยความตกใจ แต่ไม่ทันได้ขยับหรือพูดอะไรออกไป ร่างบางตรงหน้า ก็หายวับไปกับตา

เซี่ย!

เฮือก...

ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาด้วยความหอบ ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจกับภาพที่เห็นในฝันเมื่อครู่ ร่างกายและใบหน้าของผมเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ กลิ่นแอลกอฮอล์ยังคงคลุ้งรอบกาย

ฝันประหลาด...

ผมไม่เคยฝันอะไรแบบนี้มาก่อน มันเป็นความฝันที่เหมือนจริงมาก ทุกสัมผัส หรือแม้แต่กลิ่นหอมฉุน รวากับเธอมานอนอยู่ตรงนี่จริงๆ แต่คิดผมก็รู้สึกขนลุก ภาพที่เธอร้องไห้ น้ำตาเป็นสายเลือดยังคงติดตา

ผมเหลือบมองนาฬิกาบนฝาผนัง จะบ่ายแล้ว แบบนี้สินะที่แม่เคยบอกว่าถ้านอนกลางวันจะฝันแปลก แต่ผมก็รู้สึกว่าครั้งนั้นมันแปลกเกินไปจริงๆ

ผมสะดุ้งตื่นเบาๆ เพื่อไล่อาการมึนหัว แต่มันกลับทำให้ผมปวดหัวหนักขึ้นจนต้องใช้มือทั้งสองข้างวางเส้นผมเพื่อลดอาการดังกล่าว กลิ่นแอลกอฮอล์จากตัวทำให้ผมรู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมา ปาร์ตีเมื่อคืนผมคงดื่มหนักไปหน่อย ทำไรได้ ก็นานๆ ทีจะมากันครบแก๊ง โดยเฉพาะไอ้เจคนติดเมียที่อุตสาห์กราบขอร้องแม่ เอ๊ย เมียให้มาสังสรรค์กับเพื่อนได้

ผมเคยคิดว่าการเป็นโสดมันดี จบปาร์ตีเราจะคว่ำใครมานอนแก้เหงาก็ได้ จนกระทั่งวันที่เกิดเรื่อง ชีวิตของผมก็เปลี่ยนไป ตอนนี้อยู่สถานะของผมกลายเป็นคนครึ่งๆ กลางๆ โสด...มีลูกแล้ว

แม้ว่าผมจะยังโสดเหมือนเดิม จะคว่ำใครมานอนด้วยก็ได้เหมือนเดิม แต่เอาเข้าจริงผมทำไม่ลง แค่นี้ก็ถึงหน้าเด็กผู้หญิงตัวเล็กที่หน้าเหมือนผมทุกองศา ผมก็ไปไหนกับใครไม่ลง อย่างมากก็ได้แค่พูดคุย กินข้าว แต่ไม่สามารถสานสัมพันธ์ไปมากกว่านั้น ผมไม่รู้ว่าจะเป็นแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน

หรือสุดท้ายผมอาจจะต้องกลายเป็นสมณเพศ

พูดถึงลูก...

ประโยคของวันจันทร์ที่พร่ำบอกผมในฝันยังติดหูมาจนถึงตอนนี้
ทั้งๆ ที่เธอย้ำกับผมหนักหนาว่าห้ามแอบไปเจอลูกโดยไม่ได้รับอนุญาต และ
ให้เจอได้เพียงเดือนละครั้งด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นวันที่ผมเอาเงินไปให้เธอ

ตอนที่เธอตั้งท้อง ผมบอกว่าผมยินดีรับผิดชอบ แต่ผู้หญิงหัวแข็ง
คนนั้นกลับปฏิเสธหัวชนฝา เธอบอกว่าผมไม่คู่ควรกับเธอ ให้ตายสิ ทั้งที่
ผมดีพร้อมขนาดนี้ ไม่ว่าจะหน้าตา ชาติตระกูล หรือฐานะ แต่เธอกลับบอก
ว่าผมดีไม่พอ แถมยังยืนยันกรานว่าจะเลี้ยงลูกคนเดียว กว่าเธอจะยอมรับเงิน
จากผมก็ลำบากพอควร ผมให้เหตุผลเธอว่าผมต้องการให้ลูก เธอถึงยอม

แต่สายตาของเธอที่เห็นในฝันมันทำให้ผมรู้สึกไม่ดี สายตาเธอดูเจ็บ
ปวด ซึ่งผมไม่เคยเห็นเธอทำสายตาแบบนั้นเลย ในมุมมองของผม เธอคือ
ผู้หญิงที่ใจแข็ง หัวแข็ง และเย่อหยิ่ง

ผมจ้องมองเบอร์โทรโทรศัพท์ที่บ้านที่ชื่อไว้ว่า ‘วันจันทร์’ อย่างซึ้งใจ
ความฝันเมื่อครู่ทำให้ผมกังวลและเป็นห่วงลูก เบอร์ที่วันจันทร์ให้ผมไว้ เธอ
ก็ข้านักข้านานว่าไม่จำเป็นไม่ต้องโทร. ไป แต่วันนี้ผมกลับรู้สึกว่าผมควรจะ
โทร.

ตู้ด...

เสียงดังจากโทรศัพท์เป็นสัญญาณที่กำลังต่อสายถึงปลายทาง ผม
แทบจะต้องกลั้นหายใจตอนกดโทร. ออก รอลุ้นว่าเธอจะรับสายแล้วทวาด
ใส่ผมหรือไม่

ตู้ด...

เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นาน จนในที่สุด...

“สวัสดีค่ะ นั่นคุณดีเอ็นเอของวันสุขไช้ไหมคะ”

เสียงปลายสายเป็นเสียงที่ผมไม่คุ้นเคยนัก เสียงของคนรับแทบพบว่า
กว่าที่ผมเคยได้ยิน หรือว่าวันจันทร์จะเป็นหวัด แต่เดี๋ยวนะ เมื่อกี้เธอเรียก

ผมว่าอะไรนะ

“อะไรนะครับ”

“คุณดีเอ็นเอของวันสุขใช่ไหมคะ พอดีดีฉันรับสายแทนคุณวันจันทร์ค่ะ” เธอตอบกลับมาพร้อมกับการเรียกชื่อที่แสนประหลาดด้วยน้ำเสียงกล้าๆ กลัวๆ

อย่าบอกนะว่าวันจันทร์บันทึกชื่อผมแบบนี้...ยายเด็กบ้า

“เอ่อ ครับ” ผมรับคำแบบจนใจ จะว่าใช้ก็ใช้นั่นแหละ คิดแล้วมันก็น่าโมโห แม้แต่ตำแหน่งพ่อของวันสุขเธอก็ไม่ยอมเรียกผม กลับใช้คำว่าดีเอ็นเอแทน

“พอดีเลยคะ คือดิฉันเป็นพยาบาลประจำห้องไอซียูที่คุณวันจันทร์รักษาตัวอยู่ค่ะ เรากำลังพยายามติดต่อญาติของเธอ แต่ในโทรศัพท์ของเธอมีแต่ชื่อแปลกๆ ดิฉันเลยไม่รู้ว่าควรติดต่อเบอร์ไหนค่ะ ถ้าคุณรู้จักเธอหรือญาติของเธอ รบกวนมาติดต่อรับของของเธอด้วยนะคะ”

ประโยคบอกเล่ายาวเหยียดของคุณพยาบาลทำให้ผมมีนงง คำเดียวที่ผมจับใจความได้คือวันจันทร์นอนอยู่ในห้องไอซียู จับพลันผมก็เกิดอาการขนลุกหัวร้างขึ้นมาทันที ก่อนจะมองไปรอบตัวอย่างหวาดๆ

“อะ...เธอเป็นยังไงบ้างครับ”

“ตอนนี้ยังไม่รู้สึกตัวนะค่ะ ถ้ายังไงรบกวนมาติดต่อรับของที่เคาน์เตอร์พยาบาล ห้องไอซียู ชั้นเจ็ด ตึก สว. ๑๑ โรงพยาบาลวิชัยเวชนะค่ะ”

“อะ...ขอบคุณครับ” ผมตอบรับไปแบบตืดๆ ชัดๆ รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกที่คอ

เกิดอะไรขึ้นกับวันจันทร์ แล้วที่ผมเห็นในฝัน...มันคืออะไร

๑๔:๐๐ น.

ผมเดินทางมาถึงโรงพยาบาลตามที่คุณพยาบาลบอก ตึก สว. ๑๑ เป็นตึกใหม่ที่เพิ่งสร้างเสร็จปีนี้ สภาพดูค่อนข้างใหม่เมื่อเทียบกับตึกรอบข้าง

“ขอบคุณครับ ว่าแต่...เกิดอะไรขึ้นกับเธอครับ”

“เธอหัวใจหยุดเต้นกะทันหันจากการที่มีลมรั่วในช่องปอดค่ะ โชคดีที่มาโรงพยาบาลทันเวลา” คุณพยาบาลตอบพร้อมกับชำเลืองมองวันจันทร์ เล็กน้อย

“แล้วเธอจะฟื้นมั้ยครับ” นั่นคือสิ่งที่ผมกลัว ผมไม่รู้ว่าถ้าวันสุขรัฐเรื่องนี้ เข้าเธอจะเป็นยังไง

“เท่าที่คุณหมอประเมิน น่าจะฟื้นนะค่ะ เพราะคนไข้หัวใจหยุดเต้นที่โรงพยาบาลและได้รับการช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว แต่ทั้งนี้ก็ต้องสังเกตอาการค่ะ อาจต้องใช้เวลาลึกหน่อย” เธอตอบพร้อมกับส่งยิ้มให้ผม ทำให้ผมใจชื้นขึ้นมาหน่อย

“ขอบคุณมากนะคะครับ”

“เหลือเวลาเยี่ยมอีกสิบนาที่นะคะ ตามสบายค่ะ” เธอส่งยิ้มให้ผม ก่อนจะเดินกลับไปเตียงเดิม

เมื่อคุณพยาบาลจากไป ผมหันกลับมาจ้องมองหญิงสาวที่อยู่บนเตียงอีกครั้งพร้อมกับนึกถึงความฝันของผมก่อนหน้านี้ คงห่วงลูกมากละสิ ส่วนผมบอกความรู้สึกของตัวเองตอนนั้นไม่ถูกเลย

ส่วนวันสุข จากนั้นไปที่ฝั่งของเธอคงมีแค่ผม ผมคงต้องไปรับลูกตามคำขอร้องของวันจันทร์ในความฝัน แต่ประเด็นก็คือวันจันทร์ไม่เคยบอกผมว่าวันสุขเรียนที่ไหน ผมเลยจำเป็นต้องละลาบละล้งค้นข่าวของของเธอที่คุณพยาบาลฝากไว้ เพื่อจะได้ข้อมูล

เสื้อผ้าของเธอกินพื้นที่ของเตียงไปมากกว่าครึ่ง ซากเลือดที่โดนตัดขาด เลือชิ้นในลายลูกไม้สีเนื้อ...คับซี และกางเกงในที่เข้าชุดกันทำให้ผมเปลือยหน้าแดงพร้อมกับนึกถึงภาพเธอในฝัน

บ้าฉิบ! คิดอะไรโง่โง่

ถัดจากเสื้อผ้าเป็นกระเป๋าถือและโทรศัพท์ของเธอ ผมลองกดโทรศัพท์เธอดู โชคดีที่เธอไม่ได้ใส่รหัสอะไรไว้ เบอร์โทร. เข้าออกล่าสุดของ

เธอมีแต่รายชื่อแปลกๆ อย่างที่คุณพยาบาลบอก ไม่แปลกใจเลยที่ใครก็ติดต่อหาญาติของเธอไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็น...

‘พี่พลอยสวยรวยเสน่ห์’

‘เมียเจ้าของไร่อ้อย’

‘เจ้าของไร่อ้อย’

‘ชะนีน้อยขายครีม’

‘ตุ๋นร้อยปีไม่มีผิว’

และเบอร์โทร. เข้าล่าสุด ‘DNAของวันสุข’ นั้นหมายถึงผมสินะ ตอนแรกผมนึกโมโหชื่อที่เธอตั้งให้ผม แต่เมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ที่เธอตั้งให้แล้วละก็...เอว่ะ มันก็ยิ่งดีกว่าชื่อก่อนหน้านี้

ในโทรศัพท์ของเธอเต็มไปด้วยรูปเธอกับลูก หลากๆ มุมของวันสุขที่ผมไม่เคยได้เห็น ไม่ว่าจะตอนกิน ตอนนอน หัวเราะ หรือร้องไห้ จนผมอดคิดไม่ได้ว่าผมมันก็พอแยๆ คนหนึ่ง ผมเลือกรูปไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงรูปหนึ่งที่เป็นรูปถ่ายป้ายโรงเรียนที่มีวันสุขยืนยิ้มแฉ่งอยู่หน้าป้าย และนี่ก็คือคำตอบของสิ่งที่ผมกำลังตามมา

โรงเรียนของวันสุข...อนุบาลรักดี

ผมไม่แน่ใจว่าทางโรงเรียนจะยอมให้วันสุขกลับมาอยู่กับผมหรือไม่ จากที่เคยได้ยินญาติๆ ผมพูดกันมา โรงเรียนอนุบาลมักจะมีบัตรรับส่งเด็กสำหรับผู้ปกครอง จึงเป็นอีกครั้งที่ผมต้องค้นพื้นที่ส่วนตัวของวันจันทร์... กระเป๋าตังค์ของเธอ

ภายในกระเป๋าตังค์ของวันจันทร์มีบัตรประชาชน ใบขับขี่ และบัตรเอทีเอ็มอยู่สองใบ เธอไม่มีบัตรเครดิต เงินติดกระเป๋ามีอยู่ประมาณพันกว่าบาท ทำไม่ถึงได้พกเงินน้อยนักนะ

นอกจากนี้เธอยังมีรูปถ่ายนักเรียนของวันสุข รูปคู่ของเธอกับวันสุข และรูปครอบครัวที่มีพ่อแม่ของเธอและวันสุข...ชาติก็แต่รูปพ่อแม่ลูก

จนในที่สุดผมก็ไปพบบัตรสี่เหลี่ยมสีชมพูที่เขียนหัวว่า ‘บัตรรับส่ง

นักเรียน' ที่ระบุงูชื่อของวันสุขและชื่อผู้ปกครองเอาไว้ ขอบคุณสวรรค์ที่เธอยังอุตสาหั้ระบุงูชื่อของผมลงในช่อง 'บิดา'

เมื่อได้สิ่งที่ต้องการ ผมก็เงยหน้าขึ้นมาจ้องใบหน้าเนียนละเอียดของคนที่นั่งนอนอยู่บนเตียงอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยลาเธอเบาๆ

“เดี๋ยวกูจะดูแลลูกให้ก่อนนะ รีบฟื้นฟูไวๆ ละ”

End Chavis' talk